

Vjesnik Вісник

Broj 112, 6/2026. / Номер 116, 6/2026.

ISSN 1847-327X

ukrajinske zajednice u Hrvatskoj

української громади в Хорватії

КОЛИ ЗАКІНЧИТЬСЯ ВІЙНА...

Коли закінчиться війна,
І сядемо знову за стіл,
Збереться велика рідня...
І сяде за нього... наш біль!

Коли закінчиться війна,
Не буде уже багатьох!
І кожного схилить вина,
І сльози, і горе за трьох...

Коли закінчиться війна,
Ще горя триватиме біг,
Бо буде далеко весна...
На серці лежатиме сніг.

Коли закінчиться війна,
І ступить герой на поріг,
Підхопиться мати сумна,
Вкраїни святий оберіг...

Піднімуться з нею усі
І плакати буде Земля...
Й відлунить в ранковій росі
Віддалений клич журавля...

Коли закінчиться війна...

П. Мельник

IMPRESUM:

Izdavač: Ukrajinska zajednica Republike Hrvatske
Видавець: Українська громада Республіки Хорватія
Vijeće Europe 204, 32 000 Vukovar
e-mail: ukrajinskazajednica.hr@gmail.com
MB: 2331748 ; OIB: 35971824466
Žiro račun: PBZ HR4823400091110579040
Uredništvo Vjesnika:
Svetog Roka 53A, 31 000 Osijek
Tel: 098/ 1933-288
e-mail: vjesnikuz@gmail.com
ISSN 1847-327X
"Vjesnik" izlazi devet puta godišnje
Naklada: 1000 primjeraka
Tisak: Grafika d.o.o., Strossmayerova 295, 31 000 Osijek

За видавця: Владо Карешин
Za izdavača: Vlado Karešin
Головна редакторка: Оксана Мартинюк
Glavna urednica: Oksana Martinjuk
Редакція:
Борис Гралюк, Микола Застрижний, Іван Семенюк,
Віктор Камінський, Оксана Стурко, Тетяна Рамач
Uredništvo:
Boris Graljuk, Nikola Zastrižni, Ivan Semenjuk,
Viktor Kaminskyj, Oksana Sturko, Tetjana Ramač
Коректорка хорватської мови: Нівес Романек
Lektorica hrvatskog jezika: Nives Romanjek
Дизайн та комп'ютерна верстка: Антонія Буруш
Dizajn i kompjuterski prijelom: Antonia Buruš

Novosti iz djelatnosti Ukrajinske zajednice Republike Hrvatske

- 4 ЗВЕРНЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА З НАГОДИ ДНЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ
- 6 NACIONALNI MOLITVENI DORUČAK U KYJIVU – ZAJEDNIČKA MOLITVA ZA UKRAJINU
- 9 БЛАЖЕННИШИЙ СВЯТОСЛАВ ШЕВЧУК У ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТІ: «ДЕРЖАВА МАЄ БУТИ ГАРАНТОМ ГІДНОСТІ ЛЮДИНИ І НАРОДУ»
- 10 ПОСОЛЬСТВО УКРАЇНИ В РЕСПУБЛІЦІ ХОРВАТІЯ ЗАПОЧАТКУВАЛО ПРОЄКТ НА ПІДТРИМКУ ЗАХИСНИЦЬ УКРАЇНИ
- 10 UDRUGA DOBRO DOBRIM: HUMANITARNA POMOĆ ZA UKRAJINU
- 11 У ЗАГРЕБІ ВІДЗНАЧИЛИ 35-ТУ РІЧНИЦЮ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ
- 12 U RIJECI OBIJEŽEN DAN NEOVISNOSTI UKRAJINE
- 13 У КАРЛОВЦІ ВІДЗНАЧИЛИ 35-ТУ РІЧНИЦЮ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ
- 14 В ОСІЄКУ ВІДЗНАЧИЛИ 35-ТУ РІЧНИЦЮ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ
- 15 POVODOM DANA NEOVISNOSTI UKRAJINE, U SLAVONSKOM BRODU SLUŽENA PANAHIDA ZA POGINULE UKRAJINSKE VOJNIKE I CIVILE
- 15 U NOVSKOJ PREDSTAVLJENA IZLOŽBA SLIKARA VIATCHESLAVA KRIVITSKOG “IZ UKRAJINE S LJUBAVLJU”
- 16 „HVALA, HRVATSKA!“ – VELEPOSLANSTVO UKRAJINE U RH ZAHVALILO HRVATSKOJ NA PODRŠCI I SOLIDARNOSTI
- 17 ODRŽANA MANIFESTACIJA NACIONALNIH MANJINA REPUBLIKE HRVATSKE „LIPOVLJANSKI SUSRETI 2026.“
- 18 IZDAN PRIRUČNIK ZA RAD S DJECOM U LJETNIM ŠKOLAMA ZA UKRAJINSKI JEZIK I KULTURU
- 19 УСПІШНО ПРОВЕДЕНА ЛІТНЯ ШКОЛА З ВИВЧЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ТА КУЛЬТУРИ 2026
- 22 ODRŽAN DJEČJI KAMP U SOŠICAMA

Djelatnost naših društava

- 24 «З УКРАЇНОЮ В СЕРЦІ»: ЛІТНІ ЗУСТРІЧІ ДІТЕЙ І МОЛОДІ В ЗАГРЕБІ
- 26 ЛІТЕРАТУРНІ ПОШУКИ СВОЇХ У ЗАГРЕБІ
- 28 U LIPOVLJANIMA ODRŽANA PROMOCIJA KNJIGE PAVLA HOLOVČUKA “SRPANJSKI MED. ODABRANO”
- 29 STUDENTI UKRAJINISTIKE NA TERENSKOJ NASTAVI U LIPOVLJANIMA

Istoriji Ukrajinців

- 30 УКРАЇНСЬКЕ МАКОВІЯ У СЕРЦІ ЗАГРЕБА
- 31 U SLAVONSKOM BRODU ODRŽANA RADIONICA PRIPREME UKRAJINSKIH PIROGA
- 32 МАЛЮНОК УКРАЇНСЬКОГО ХЛОПЧИКА ПРИКРАСИТЬ ПОШТОВУ МАРКУ В ХОРВАТІЇ

Čuvajmo vjeru i duhovne tradicije

- 33 U GORNJIM ANDRIJEVCIMA SVEČANO PROSLAVLJEN CRKVENI GOD UZNESENJE PRESVETE BOGORODICE NA NEBO
- 33 VELIKOGOSPOJINSKI DANI U BRODSKOM VINOGORJU

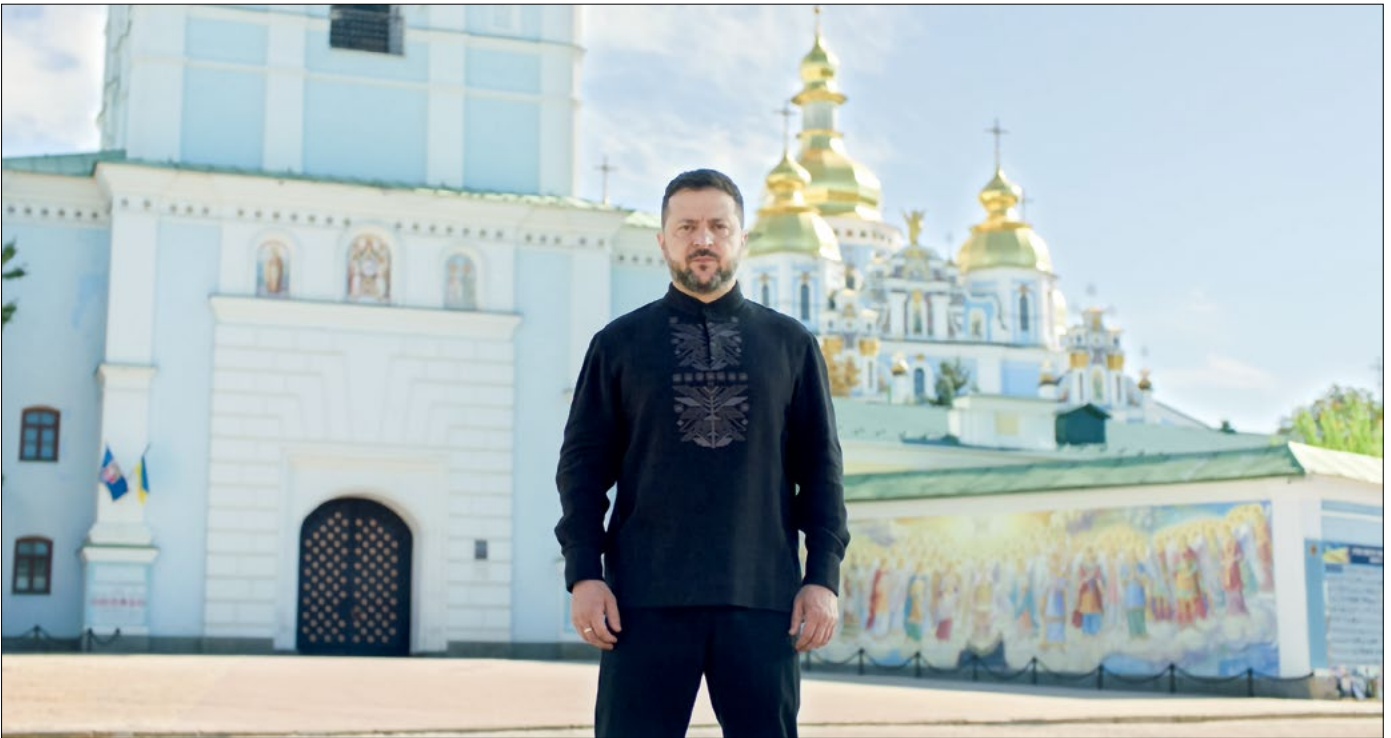
Povijesne ličnosti Ukrajine

- 34 NARODNI UMJETNIK UKRAJINE, DIRIGENT MYKOLA DREMLJUGA
- 35 ЛІТНЯ ШКОЛА З ВИВЧЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ТА КУЛЬТУРИ 2026

NA NASLOVNOJ STRANICI: Izvođači glavnih uloga Mavke i Lukaša iz drame-fejerije Lesje Ukrajinke „Šumska pjesma” na Ljetnoj školi ukrajinskoga jezika i kulture

NA ZADNJOJ STRANICI: Polaznici mlađe grupe Ljetne škole za izučavanje ukrajinskog jezika i kulture 2026.

ЗВЕРНЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА З НАГОДИ ДНЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

Скорочено

Дорогі українці та українки!

Сьогодні День Незалежності України. Тридцять п'ять річниця. Державне свято, присмак якого дуже змінила війна. Тисяча шістсот сорок три дні повномасштабної війни.

Зараз усім нам реально дуже, дуже складно, але міцно за руку нас тримає якась сила, насправді зовсім не невидима. Це сила взаємного кола – підтримки одне одного, відсутності сумнівів у тому, хто поруч, віра в усіх українців. І доки ось це наше коло не розірве ворог, доти Україна не впаде. І доб'ється свого миру, і зможе.

В усіх своїх планах щодо України Путін помилився в головному. Ворог рахував наші ресурси, склади, нашу техніку, але не взяв до уваги ключове: людей – головний здобуток Незалежності України. Людей, із яких складається наша держава. Які беруть відповідальність. Які не хочуть, аби тут була Росія, і які вигризують мир та Незалежність.

«Руськіє» вважали нас молодшим братом, а життя довело: ми з ними незнайомці. Для них чужі всі риси нашого характеру, все те, що робить українців українцями. Їм невідомо, як це, коли сотні тисяч добровольців ідуть захищати рідне. І той, хто був учителем, підприємцем, фермером, стає воїном. Для мене завжди честь отримувати від таких людей частинку їхньої величч, сили. Ось ці та ще сотні тисяч інших шевронів на плечах наших захисників заряджені світлом, яке бачить на небі Бог і

стає на наш бік. Сотні тисяч імен, долі, характерів тримають фронт, тримають нашу Незалежність.

Я дякую всім нашим воїнам, які всі ці роки, всі ці дні й прямо зараз, цієї миті ведуть бій, аби Україна жила.

Ми зберегли ніжність, хоча могли озвіріти. Зберегли звичку допомагати першими, не питаючи, чи це твоя біда. Зберегли людину в собі. Ми не зачерствіли всією країною, ми всією країною боремось, сміємось і плачемо всією країною, любимо всією країною. І цим ми в сто разів міцніші за Росію.

Україна вже вирішувала задачі, що на початку здавались непоборними. Згадайте день, коли на Київ уперше летіло 40 «шахедів». Хтось кричав, що це кінець, а хтось шукав і знаходив рішення. Зараз ми збиваємо 90% плюс «шахедів». Росія перейшла на реактивні. Ми збиваємо вже і їх, але маємо робити це масово.

Я пишаюся нашими людьми, які щоранку знаходять у собі сили, аби підійматися. Робити, що можеш. Бути там, де мусиш. І хтось у цей день мчить до хлопців на фронт, бо війна не знає вихідних. Хтось просто зараз в операційній перемагає смерть. А хтось прокинувся сьогодні ще до світанку, щоб на наших вулицях було чисто, щоб урожай на наших полях було зібрано, щоб бути готовим до навчального року, бо вже за тиждень тисячі першаків по всій нашій Україні почують перший дзвоник. Це і є Україна, де попри п'ятий рік повномасштабної війни життя перемагає.

Дорогий народе!

Я вдячний вам за впевненість в Україні, у нашому війську й у нашій державі. Міцність такої віри – значний здобуток цього часу. Не сумніватися в Україні не тоді, коли це легко або в тренді, а тому, що інакше не може бути. Я дуже хочу, аби ми зберегли це. Були впевнені у державі, армії, в собі, в усіх, хто поруч, на кого ти можеш розраховувати і хто розраховує на тебе.

У цей день, День Незалежності, про це варто подумати. Усвідомити чотири речі: що нам уже вдалося, де ми зараз, що попереду і що ми маємо робити.

Путін застряг у минулому. Він і досі дивиться на Україну старого зразка – ту, що промовчить, проковтне, стерпить. Такої України немає ніде! Наша держава давно інша. Не спостерігач, а гравець. Не жертва, а боець.

Ми пам'ятаємо кожного, хто був з нами у найважчі часи. Ми віримо в кожного, хто з нами й надалі. Ця дружба сьогодні – також прояв найкращих людських якостей, що є в Україні та її партнерах. І тому ніщо не похитне коаліцію, яку Україна зібрала довкола себе. Людей на боці України більше. Країн на боці правди більше. І таких друзів Україна має безліч, і немає у світі жодної алеї, яка б вмістила імена всіх, у кого українське серце. Усіх, хто зараз з Україною, з нашим військом, з нашим народом. І все це не благодійність, не милосердя, а здобуток нашої держави. України, яка давно не просить, а України, яка пропонує, мотивує, об'єднує. Яка хоче миру. Дуже. І яка його здобуде.

Дорогі українці! Дорогі українки!

Тридцять п'ять років тому Україна відродилась. Відновила Незалежність. Її не подарували й не позичили – її виборювали. За неї ризикували, за неї віддавали життя, щоб усі вчинки попередніх поколінь стали цим днем – 24 серпня 1991 року. Тоді час України настав. Але ніхто не обіцяв, що він буде легким і безтурботним.

Двадцять четвертого лютого 2022 року історія випробувала нашу Незалежність. Поставила нам питання: хто ми? Натовп чи народ? Слабаки чи воїни? Буфер між цивілізацією та орками чи держава? Я дякую мільйонам українців, які дали й дають відповідь на користь України, на користь Незалежності. Ми вигризаємо її – так – уже 1643 дні. Сміливо, стійко, вперто. І цей день ми зустрічаємо з особливими емоціями, спектром абсолютно різних відчуттів, накопичених за час війни. Українці пишаються собою, але без помпи, радіють скромно, вітають одне одного, знаючи ціну Незалежності. Наші очі повні сліз і надій водночас, нам боляче, але ми вчимося бути силь-

нішими за все їхнє зло. Ми всі втомлені, але довго не скаржимося. Україна, безумовно, дуже хоче миру, але не готова просто взяти й здатись.

За ці 35 років ми чули чимало прогнозів щодо нас, щодо себе. І майже все не справдилось. Казали, що держава не відбудеться, що ми не витримаємо потрясінь, а 24 лютого – що вистоїмо лічені дні. А ми тримаємось весь цей час – час війни за Незалежність. Боротьба за неї, боротьба за свободу всіх минулих поколінь була настільки відчайдушна, що дехто у світі казав про нас: «Божевільні». Українці ж завжди робили все, щоб одного дня сказати: «Боже! Ми вільні!»

Тридцять п'ять років тому цей день настав. І день, коли буде мир в Україні, також настане. Всі ми люди, всім нам хочеться пожити не в «історичні», а просто в тихі, спокійні, безпечні часи. У мирній Україні. Яка змогла. Яка вистояла. Зберегла себе і свою Незалежність. За це й бореми. За це й стоїмо. З вірою один в одного, у наші Сили оборони, у нашу державу.

Бережіть себе й тих, хто поруч, бережіть пам'ять про всіх героїв, хто віддав своє життя, аби наша Україна жила. Бережіть свою державу, бережіть свою Незалежну!

З Днем Незалежності, Україно!

Слава Україні!

NACIONALNI MOLITVENI DORUČAK U KYJIVU – ZAJEDNIČKA MOLITVA ZA UKRAJINU

Dana 23. kolovoza 2026., na Dan državne zastave Ukrajine, a uoči 35. obljetnice obnove ukrajinske neovisnosti, u Kyjivu je održan Nacionalni molitveni doručak – godišnji međukonfesionalni susret koji okuplja predstavnike državnih institucija, crkava i vjerskih zajednica, vojske, javnih organizacija, međunarodnih partnera te brojne ljude kojima je stalo do budućnosti Ukrajine.

Na poziv Organizacijskog odbora i Ureda predsjednika Ukrajine, uz posredovanje Njegove Ekselencije izvanrednog i opunomoćenog veleposlanika Ukrajine u Republici Hrvatskoj g. Vasylja Kyrylycha, imao sam čast sudjelovati na ovom važnom i za mene povijesnom događaju, predstavljajući Ukrajinu u Republici Hrvatskoj odnosno ukrajinsku nacionalnu manjinu u Hrvatskoj.

Organizacijski odbor Nacionalnog molitvenog doručka koordinirao je veoma uspješno cijeli put sudionika iz cijelog svijeta preko teritorija Republike Poljske a tehnički dio su odradili zaposlenici Veleposlanstva Ukrajine u Poljskoj.

Bilo je posebno emotivno biti među ljudima koji su se toga dana, bez obzira na političke, vjerske, nacionalne i profesionalne razlike, okupili oko zajedničke molitve za Ukrajinu, njezine branitelje, zarobljene i nestale, njihove obitelji te za pravedan i trajan mir.

Molitvenom doručku prisustvovali su predsjednik Ukrajine Volodimir Zelenski, predsjednik Litve Gitanas Nausėda, predsjednik Vlade Estonije Kristen Michal, 48. potpredsjednik Sjedinjenih Američkih Država Mike Pence, bivši američki posebni izaslanik Keith Kellogg, američki senatori James Lankford i Richard Blumenthal, kao i brojni drugi predstavnici ukrajinskih i međunarodnih institucija, vojske, diplomacije, civilnog društva i vjerskih zajednica.

Posebno mjesto imali su duhovni vođe različitih kršćanskih zajednica: mitropolit Kyjiva i cijele Ukrajine Epifanij, poglavar Pravoslavne crkve Ukrajine; otac i poglavar Ukrajinske grkokatoličke crkve, veliki nadbiskup kyjivsko-halički Svjatoslav Ševčuk; te Valerij Antonjuk, predsjednik Sveukrajinske unije crkava evangeličkih kršćana-baptista.

Susret je započeo zajedničkom molitvom. Svjatoslav Ševčuk, mitropolit Epifanij i Valerij Antonjuk pozvali su sve nazočne na zajedničku molitvu, nakon čega je cijela dvorana, ujedinjena jednim srcem, izmolila molitvu „Oče naš”.

Molitva je bila usmjerena na ono što je za Ukrajinu danas najvažnije – na one koji su u zarobljeništvu, na one koji se bore, na povratak ukrajinskih branitelja njihovim obiteljima te na pravedan, trajan i snažan mir za Ukrajinu. I sam predsjednik Zelenski pozvao je međunarodne partnere da ne dopuste da se svijet navikne na rat i da nastave govoriti o Ukrajini, pomagati joj i dolaziti u Ukrajinu kada god je to moguće.

O veličini i međunarodnom značaju susreta govori i podatak Ureda predsjednika Ukrajine da je događaju sudjelovalo

više od 1500 ljudi, među kojima 670 stranih gostiju iz 17 zemalja među kojima i iz Hrvatske.

Poseban i vrlo emotivan trenutak bio je posvećen sjećanju na poginule ukrajinske branitelje. U prostoru održavanja postavljen je Stol sjećanja, kao znak poštovanja prema onima koji su dali svoj život za Ukrajinu, ali i kao podsjetnik na one koji su još uvijek u zarobljeništvu ili se vode kao nestali te na obitelji koje ih čekaju.

Snažnu simboliku nosio je i sam jelovnik. Njega je osmislio poznati ukrajinski chef Jevhen Klopotenko, a njegova je posebnost bila u tome što je kroz hranu predstavio kulturnu i gastronomsku raznolikost različitih krajeva Ukrajine.

Na stolu su se tako našla tradicionalna jela i proizvodi povezani s različitim ukrajinskim regijama i zajednicama – među njima krimsko-tatarska pita s govedinom, kniš sa začinskim biljem, makivnyk, odnosno kolač s makom, te lemkijska pita.

Taj dio događaja imao je posebno značenje. U jednom jelovniku susrele su se različite ukrajinske regionalne i kulturne tradicije – od Krimskih Tatara do Lemka – pokazujući da je Ukrajina zajednica različitih povijesti, kultura i vjerskih tradicija koje zajedno čine njezin identitet.

Nacionalni molitveni doručak tako nije bio samo susret političara, vjerskih vođa i predstavnika međunarodne zajednice. Bio je to susret ljudi različitih pogleda i životnih iskustava koji su se okupili oko zajedničke molitve, sjećanja i nade.

Posebno je snažno bilo vidjeti da su u istoj dvorani, rame uz rame, predstavnici države, vojske, različitih crkava, diplomacije, civilnog društva i međunarodne zajednice. Upravo je ta različitost, objedinjena zajedničkom molitvom, dala ovom susretu njegovu posebnu snagu. Predsjednik Zelenski u svom je obraćanju naglasio da se u istoj dvorani nalaze ljudi različitih vjera, političkih pogleda, zanimanja i nacionalnosti, ali da u trenucima koji su najvažniji te razlike ne smiju biti prepreka zajedništvu.

Tradicija nacionalnih molitvenih doručaka potječe iz Sjedinjenih Američkih Država. Prvi Nacionalni molitveni doručak

održan je 1953. godine, za vrijeme predsjednika Dwighta D. Eisenhowera, a tradicija takvih susreta tijekom desetljeća proširila se i izvan SAD-a.

U Ukrajini se nacionalni molitveni doručci održavaju već niz godina i postali su važan međukonfesionalni i društveni događaj.

Za mene osobno sudjelovanje na Nacionalnom molitvenom doručku u Kyjivu bila je velika čast i događaj koji ću dugo pamtiti.

Biti u Kyjivu upravo na Dan državne zastave Ukrajine, uoči 35. obljetnice obnove njezine neovisnosti, i zajedno s predstavnicima ukrajinskog državnog vrha, crkava, vojske, međunarodne zajednice i prijatelja Ukrajine moliti za mir, slobodu i budućnost Ukrajine, iskustvo je koje je teško opisati samo riječima.

U trenutku kada Ukrajina već godinama brani svoju slobodu i pravo na život u miru, zajednička molitva više od tisuću ljudi iz Ukrajine i različitih krajeva svijeta imala je posebnu težinu.

Za Ukrajinu. Za njezine branitelje. Za one koji čekaju svoje najmilije. Za pravedan mir. I za slobodu.
Slava Ukrajini! Herojam slava!

Nikola Zastrižni

У КИЄВІ ПРОВЕЛИ НАЦІОНАЛЬНИЙ МОЛИТОВНИЙ Сніданок

23 серпня 2026 року у Києві відбувся Національний молитовний сніданок. Це щорічна міжконфесійна подія, яка об'єднує представників релігійних організацій, а також посадовців, військових, родин загиблих героїв для молитви та розмов про мир в Україні.

Розпочалася зустріч із спільної молитви, правив Митрополит Епіфаній та глава української греко-католицької церкви Святослав Шевчук.

«Сьогодні важливий день, сьогодні в одному залі поруч один з одним знаходяться різні люди, люди різних церков, політичних поглядів, різних професій, різних національностей. Але саме такі важливі заходи підкреслюють – будь-які розбіжності між нами, не мають значення, коли мова йде про головне: про правду, про мир, про те, як молитва у важкій миті єднає всіх нас. Це та спільна мова, якою ми не завжди говоримо одне з одним, але якою вміємо говорити з небом, бо це про найважливіше», — сказав президент України Володимир Зеленський.

Загалом на захід зібралися близько 500 людей. Серед них, зокрема, президент Литви Гітанас Науседа та колишній спецпредставник президента США в Україні Кіт Келлог.

В меню були українські пироги із різних регіонів. Зокрема, кримсько-татарський пиріг із яловичиною, кириш із зеленню, маківник, лемківський пиріг.

Також у залі розташували Стіл пам'яті на знак вшанування полеглих військових.

Традиція молитовних сніданків походить із США, де вони були започатковані у 1953 році президентом Дуайтом Ейзенхауером. В Україні такі сніданки відбуваються із 2008-го.

БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ ШЕВЧУК У ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТІ: «ДЕРЖАВА МАЄ БУТИ ГАРАНТОМ ГІДНОСТІ ЛЮДИНИ І НАРОДУ»

Блаженніший Святослав Шевчук

Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав привітав українців із Днем Незалежності України та наголосив, що незалежність є не лише даром свободи, а й відповідальністю кожного за сьогодення і майбутнє держави.

Блаженніший Святослав наголосив, що для християн День Незалежності є насамперед святом вдячності Богові за дар свободи. Водночас цей день спонукає усвідомити особисту відповідальність за державу, особливо тепер, коли український народ змушений захищати свою незалежність.

«Це день відповідальності кожного за наше сьогодення, за наше майбутнє, зокрема коли ми повинні сьогодні захищати цю незалежність навіть зі зброєю в руках», — наголосив він.

Говорячи про християнське розуміння держави, Отець і Глава УГКЦ зауважив, що вона не є самоціллю, а покликана служити людині та захищати її гідність.

«Християни не обожнюють держави, не вважають її самоціллю. Держава — це інструмент служіння гідності людини», — сказав Блаженніший Святослав.

Він нагадав, що впродовж століть українці, живучи на своїй землі у складі чужих держав, зазнавали переслідувань за рідну мову, культуру, віру та прагнення бути вільним народом. Тому впродовж століть українці змагалися за свою незалежну державу, яка б була гарантом усього того, що ми вкладаємо в слова «гідність людини» і «гідність народу».

За його словами, сьогодні відповідальність за незалежну Україну лежить на всіх без винятку — і на державній владі, і на кожному громадянину.

«Це відповідальність влади перед своїм народом, відповідальність за збереження Конституції, державного закону. Це відповідальність за очищення від усього того, що руйнує нас зсередини, як корупція чи інші наші

внутрішні суспільні негаразди», — наголосив Блаженніший Святослав.

Водночас кожен громадянин, за його словами, покликаний працювати для того, щоб Україна ставала кращою. Для християнина джерелом такої відповідальності є усвідомлення спільного блага і мети, заради якої українці сьогодні захищають та утверджують свою вільну державу.

У День Незалежності Отець і Глава УГКЦ закликав пам'ятати і молитися за всіх, хто в різні періоди історії боровся за свободу України та віддав за неї життя, а також висловив вдячність сучасним захисникам і захисницям.

«Ми сьогодні дякуємо Збройним силам України, нашим героям сьогодення, які на фронті і в тилу роблять нашу Батьківщину вільною, соборною і незалежною. Молимося, пам'ятаємо, дякуємо і працюємо далі. Боже, великий, єдиний, нам Україну храни», — підсумував Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ
24 серпня 2026

Микола Застрижний і Святослав Шевчук на Молитовному сніданку в Києві 2026 року

ПОСОЛЬСТВО УКРАЇНИ В РЕСПУБЛІЦІ ХОРВАТІЯ ЗАПОЧАТКУВАЛО ПРОЄКТ НА ПІДТРИМКУ ЗАХИСНИЦЬ УКРАЇНИ

Спільно з благодійним фондом Udruga „DOBRO DOBRIM“ DoDo розпочинаємо реалізацію нового гуманітарного проєкту на підтримку захисниць України — „За нju“ („Для неї“). „Для неї“ — для кожної захисниці України.

У Збройних Силах України служать понад 75 тисяч жінок, половина з яких виконує завдання на бойових позиціях.

Мета проєкту — об'єднати якомога більше зусиль, щоб відповідати на потреби українських захисниць, підтримувати їх та сприяти створенню необхідних умов для виконання ними свого обов'язку.

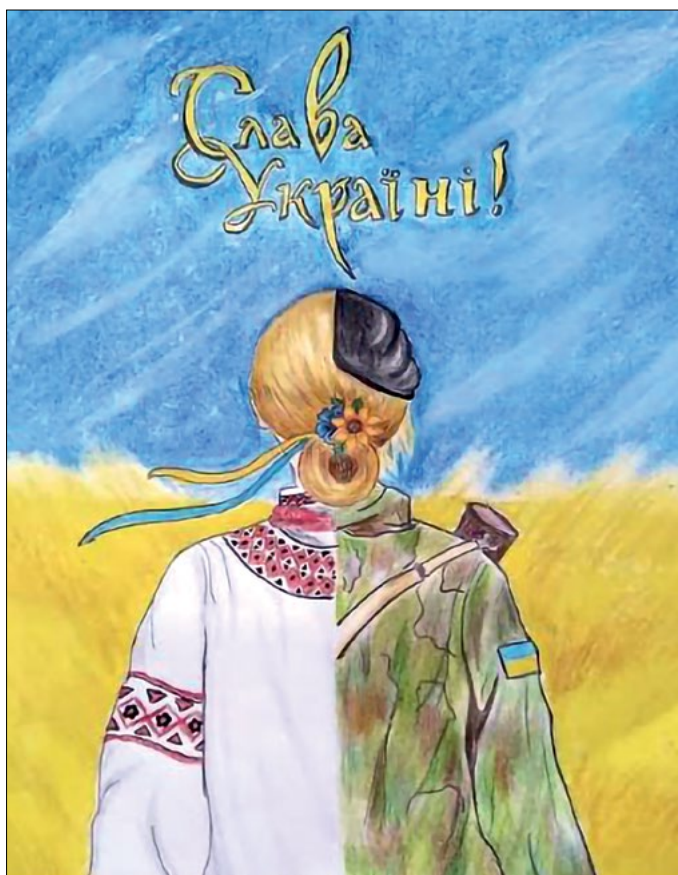
Захисниці України не бояться бути сильними там, де агресор очікує від них слабкості.

Сьогодні особливо важливо підтримувати своєю солідарністю незламність українців у боротьбі за свободу, незалежність і гідне майбутнє.

Запрошуємо всіх, для кого свобода є фундаментальною цінністю, долучитися до проєкту „За нju“ („Для неї“) та підтримати українських захисниць.

Посольство України в Республіці Хорватія
12 серпня 2026 року

UDRUGA DOBRO DOBRIM: HUMANITARNA POMOĆ ZA UKRAJINU

Од самого початка рата у Україні, Udruga Dobro Dobrim активно прикупља і distribuira humanitarnu pomoć. Organiziramo događaje humanitarnog karaktera i svakoga tjedna dostavljamo pomoć izravno onima kojima je najpotrebnija.

Kako pomažemo

Udruga u prosjeku svakoga trećeg dana upućuje jedno vozilo s humanitarnom pomoći u Ukrajinu. Pomoć dostavljamo izravno u ruke primatelja – bolnicama, dječjim domovima, manastirima, izbjegličkim centrima i organizacijama za zaštitu životinja.

Naš tim volontera brine se o prikupljanju, sortiranju i pakiranju donacija, a zahvaljujući podršci donatora i cijele zajednice, humanitarna pomoć stiže izravno tamo gdje je najpotrebnija.

Statistike

235+transporta upućeno u Ukrajinu

200. transport poslan u listopadu 2024.

Svaki treći dan jedno vozilo kreće prema Ukrajini.

Hrvatska je druga zemlja po broju poslanih pošiljki civilne humanitarne pomoći za Ukrajinu po glavi stanovnika.

Što prikupljamo

- Hranu i vodu
- Medicinsku opremu i lijekove
- Odjeću i obuću
- Namještaj i kućanske aparate
- Građevinski materijal
- Alate i opremu
- Hranu i lijekove za životinje

Vaša pomoć

Ako želite donirati ili pomoći na neki drugi način, kontaktirajte nas na dobrodobrimdodo@gmail.com.

У ЗАГРЕБІ ВІДЗНАЧИЛИ 35-ТУ РІЧНИЦЮ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

35 років незалежності України... Шлях країни, яка й через 35 років продовжує боротися за свою свободу та міжнародний порядок, заснований на повазі до суверенітету, міжнародного права та людської гідності.

Ми дякуємо всім, хто в Хорватії підтримує Україну. Дякуємо країні, в якій ми проживаємо, — за військову, фінансову та гуманітарну допомогу. Дякуємо всім українським і хорватським волонтерам за допомогу українським біженцям, за збір коштів і гуманітарної допомоги, а представникам засобів масової інформації — за правду про російську агресію. Дякуємо, що ви з Україною!

23 серпня 2026 року Божого, у День Незалежності України, у Греко-католицькій конкатедралі святих Кирила і Методія у столиці Хорватії — Загребі — була відслужена Свята Літургія за Україну та український народ, за справедливий мир і захисників України, які боронять український народ, українську землю, церкви та храми від російських загарбників. Святу Літургію служили віце-ректор Греко-католицької богословської семінарії в Загребі о. Святослав Коткевич і парафіяльний вікарій

о. Мирослав Барничко. Під час Літургії гарним співом допомагав і прислуговував богослов Назарій Іванішин. Після Святої Літургії була відслужена панахида за всіх загиблих і померлих захисників України.

У цей день Загребські міські фонтани майорили жовто-блакитними кольорами. Це стало символічним посланням солідарності та непохитної підтримки України.

24 серпня ансамбль «Синє небо» Української громади міста Загреб взяв участь у концерті в Пулі, організованому Культурно-мистецьким товариством українців в Істрії «Ватра» в рамках заходів, присвячених відзначенню Дня Незалежності України. У складі ансамблю виступили: солістка Сніжана Коверга-Сигіль, фортепіано — Ольга Лесів, віолончель — Олена Кривошей, скрипка — Еміл Бобрек. Ансамбль виконав пісню Тараса

Петриненка «Україно» в обробці Ольги Лесів та Олени Кривошей.

Захід відбувся за підтримки Міста Пула та Туристичного союзу міста Пула.

З Днем Незалежності України! Слава Україні!

Hvala, Zagreb! Hvala, Hrvatska!

Українська громада міста Загреб

U RIJECI OBILJEŽEN DAN NEOVISNOSTI UKRAJINE

Proslavom Dana neovisnosti Ukrajine završeni su Dani ukrajinske kulture u Rijeci, koji su se održavali od 19. do 24. kolovoza 2026. godine u organizaciji Razvojno-integracijskog centra Svetog Vida, u prostorima Mjesnog odbora Kozala. Centar je osnovan 25. listopada 2023. godine na inicijativu i uz potporu Caritasa Riječke nadbiskupije.

Jedan od najvažnijih državnih praznika Ukrajine obilježen je dostojanstveno, svečano i u ozračju zajedništva.

S toplim pozdravima i iskrenim željama okupljenoj publici obratili su se uvaženi gosti: u ime gradonačelnice Rijeke gospođa Maša Magzan, pročelnica Odjela za kulturu i razvoj Gradske uprave Rijeka; gospođa Nina Kyrlych, supruga veleposlanika Ukrajine u Republici Hrvatskoj; gospođa Marijana Medanić, ravnateljica riječkog Caritasa; sestra Sharbela Miočić, voditeljica projekata Caritasa, te gospodin Senad Uzelac, predstavnik organizacije „La Guardia-Pul“.

Zbor „Červona kalyna“ izveo je prigodni koncertni program posvećen Danu neovisnosti Ukrajine. Svojim izvedbama ovaj je amaterski zbor oduševio i dirnuo okupljenu publiku, još jednom potvrdivši snagu glazbe u očuvanju kulturnog identiteta i povezivanju ljudi.

Koncertu su se pridružili i članovi Ukrajinskog kulturno-prosvjetnog društva „Dnjipro“ – Rijeka, koji već od osnutka društva 2010. godine predano čuvaju, njeguju i

promiču ukrajinsku kulturu u Rijeci. Društvo također organizira i sudjeluje u brojnim kulturnim događanjima, među kojima se posebno ističu organizacije ukrajinskog festivala te međunarodnog natjecanja „Ukrajinska solo pjevanja u Rijeci“ i „Frankovi zori“.

Nakon koncerta uslijedilo je zajedničko fotografiranje, a svečanost je završena druženjem uz tradicionalne ukrajinske delicije.

Kao što se Hrvatska od 1991. do 1995. godine borila za svoju slobodu i branila svoju zemlju od onih koji su oružjem pokušali oduzeti njezin teritorij, identitet i živote njezinih građana, tako se i Ukrajina danas hrabro brani od agresora koji je došao na njezin teritorij, oduzima joj zemlju i ugrožava živote njezina naroda. Unatoč svemu, vjerujemo u pobjedu i želimo pravedan i trajan mir. Neka Ukrajina što prije dočeka dane mira, slobode i života bez rata.

Sretan Dan neovisnosti Ukrajine!

Slava Ukrajini! Slava Herojima!

Iskreno zahvaljujemo hrvatskom narodu.

Olga Kaminska

У КАРЛОВЦІ ВІДЗНАЧИЛИ 35-ТУ РІЧНИЦЮ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

У Карловці відбулися урочистості з нагоди Дня Незалежності України.

Свято об'єднало українців у молитві, пам'яті, культурі та любові до рідної України.

Святкування розпочалося 23 серпня, напередодні Дня Незалежності України. Музей Вітчизняної війни в Карловці (Турань) засяяв синьо-жовтими кольорами. Цей символічний жест став знаком підтримки України, її свободи та незалежності. Для української громади Карловаця це був особливо зворушливий знак солідарності та дружби хорватського й українського народів.

24 серпня о 17:55 у греко-католицькій церкві Воздвиження Чесного Хреста в Карловці дзвони продзвонили 35 разів. Саме 35 років тому, о 17:55, було проголошено Акт проголошення незалежності України.

За ініціативою пароха о. Анте Юрковича о 18:00 відбулася Служба Божа за мир в Україні. Разом із парохом її служили о. Іван Скалівський — єпископський вікарій для тимчасово переміщених українців у Словенії — та о. Дмитро Лешко з Польщі.

На Службі Божій були присутні не лише українці, а й представники Товариства ветеранів міста Карловац та інші мешканці міста.

Особливою частиною святкування стала культурна програма, яку підготували члени Українського культурно-просвітнього товариства «Галичина» Карловац. Музика та українська пісня подарували присутнім атмосферу єдності й нагадали про багату українську культуру.

Після концерту о. Анте запросив усіх присутніх на частування до парафіяльного будинку, де спілкування продовжилося за українськими піснями.

Де б не були українці — Україна завжди в серці. Нехай наша незалежність буде міцною, а Україна — вільною, мирною та щасливою.

Слава Україні!

Владо Тврдовскі

В ОСІЄКУ ВІДЗНАЧИЛИ 35-ТУ РІЧНИЦЮ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

35 років єдності, стійкості, боротьби та віри в майбутнє

35 років Незалежності України — це не просто цифра в історії. Це мільйони молитов, сліз, надії та віри... Вже п'ятий рік поспіль День Незалежності відзначаємо крізь пам'ять про тих, хто віддав за свободу найдорожче — своє життя. Дякуємо кожному захиснику та кожній захисниці за можливість жити, дихати, вірити й сподіватися.

В Українському культурно-просвітньому товаристві імені Лесі Українки в Осієку з нагоди 35-ї річниці Незалежності України та Дня Державного Прапора України провели конкурс малюнка на тему «Спільна мрія про Перемогу і Мир».

Учасники через призму творчості передали свою любов, віру, надію, біль та гордість за свою незламну Україну. Своїми роботами дорослі й діти висловили найбільше спільне бажання — щоб над Україною якнайшвидше запанували мир і спокій.

Також учасники заходу подякували місту Осієку та Хорватії, яка від самого початку повномасштабної

російської агресії проти України надає всебічну допомогу українцям, які були змушені залишити свої домівки через російську агресію.

Члени товариства у ці визначні для України дні долучилися до акції «Для неї» та зібрали допомогу, яку за сприяння хорватського товариства DobroDobrim буде передано українським захисницям, дівчатам і жінкам.

Дякуємо хоробрим захисницям та молимося за справедливий і тривалий мир в Україні.

Слава Україні! Героям слава!
Hvala, Osijek! Hvala, Hrvatska!

Оксана Мартинюк

POVODOM DANA NEOVISNOSTI UKRAJINE, U SLAVONSKOM BRODU SLUŽENA PANAHIDA ZA POGINULE UKRAJINSKE VOJNIKE I CIVILE

U povodu 35. obljetnice neovisnosti Ukrajine, u grkokatoličkoj župi Uzvišenja Svetog Križa u Slavonskom Brodu, 30. kolovoza 2026. godine, nakon svete

liturgije, o. Aleksandar Hmilj služio je panahidu – molitveni spomen za sve poginule branitelje i braniteljice te civilno stanovništvo u Ukrajini.

Također, molitve su upućene i za sve pokojne kršćane u svijetu.

Ova zadušna služba ima duboko teološko značenje te služi izražavanju kršćanske ljubavi i nade u uskrsnuće. Panahida, riječ grčkoga podrijetla, označava molitveni spomen za pokojne koji se služi u crkvama istočnog, odnosno bizantskog obreda.

Osim za pojedinačne pokojnike, panahida se u praksi često služi i kao javni i zajednički komemorativni čin za skupine žrtava rata, progona ili velikih povijesnih tragedija, kao što je, među ostalim, agresija na Ukrajinu. Iz Ukrajine većinom potječu preci župljana slavonskobrodske grkokatoličke župe.

Nikola Zastrižni

U NOVSKOJ PREDSTAVLJENA IZLOŽBA SLIKARA VIATCHESLAVA KRIVITSKOG "IZ UKRAJINE S LJUBAVLJU"

U Novskoj je 26. svibnja 2026. godine predstavljena izložba slikara Viatcheslava Krivitskog.

Otvorenje je uvećao glazbeni nastup Kulturno-prosvjetnog društva Ukrajinaca "Karpati" iz Lipovljana, a u ime Grada Novske izložbu je proglasio otvorenom ravnatelj Učilišta Miroslav Perošević.

„Viatcheslav Krivitskii rodio se 01.01.1947. godine na Krimu u Ukrajini. Mladost je proveo u Kijevu, a u Moskvi uspješno završava Likovnu akademiju. Radi u struci i vodi umjetnička poduzeća, a 1992. godine dolazi u Hrvatsku gdje

izvodi restauratorske radove na crkvama u Kutini, Gojlu, Ilovi, Popovači i Rajiću. U Hrvatskoj ostvaruje niz izložbi, uključujući nekoliko samostalnih. Njegovo stvaralaštvo odiše osjećajem prema rodnom kraju; pejzaže tretira kao ljubavna pisma svojoj Ukrajini. Ljubav se nazire i u sakralnim motivima kojima se često vraća te u portretima svojih bliskih osoba. Tehnički ambiciozan a ljudski skroman, Krivitskii kroz neke slike otkriva i svoju zaigranu stranu, specifično u vrlo arčimbaldovskom ciklusu oživljenog voća i povrća. Humor, vještina, poniznost, sve ovo stiglo je iz Ukrajine s ljubavlju....“ (citat iz izložbenog kataloga - autor kataloga Nikola Pažin).

Izložba "Iz Ukrajine s ljubavlju" sastoji se od dvadesetak slika ulja na platnu različitih motiva i stilova.

Ivan Merhaut

„HVALA, HRVATSKA!“ – VELEPOSLANSTVO UKRAJINE U RH ZAHVALILO HRVATSKOJ NA PODRŠCI I SOLIDARNOSTI

„Dnipro“ Rijeka, te Borislav Graljuk, potpredsjednik Ukrajinske zajednice grada Zagreba.

Kaminska i Graljuk odlikovani su za značajan osobni doprinos razvoju ukrajinske kulture, očuvanju nacionalnog identiteta, aktivnom građanskom angažmanu te nepokolebljivoj potpori Ukrajini.

Svečana večer „Hvala, Hrvatska!“ tako je bila više od obilježavanja važnog hrvatskog državnog praznika – bila je izraz zahvalnosti ukrajinske države i zajednice u Hrvatskoj za solidarnost, pomoć i prijateljstvo koje Hrvatska pruža Ukrajini u najtežim trenucima.

Oksana Martinjuk

U povodu Dana pobjede i domovinske zahvalnosti i Dana hrvatskih branitelja, Veleposlanstvo Ukrajine u Republici Hrvatskoj organiziralo je u Hrvatskom državnom arhivu u Zagrebu svečanu večer „Hvala, Hrvatska!“, posvećenu hrvatskoj potpori Ukrajini i ukrajinskom narodu od početka ruske agresije.

Svečanosti su nazočili potpredsjednik Vlade i ministar hrvatskih branitelja Tomo Medved, ministar vanjskih i europskih poslova Gordan Grlić Radman, ministrica zdravstva Irena Hrštic, državni tajnici, zastupnici u Hrvatskom saboru, predstavnici Grada Zagreba, regionalne i lokalne samouprave, nevladinih organizacija te predstavnici ukrajinske zajednice u Hrvatskoj.

Veleposlanik Ukrajine u Republici Hrvatskoj Vasilj Kirilič tom je prigodom izrazio zahvalnost Hrvatskoj, hrvatskim institucijama i organizacijama koje od početka ruske agresije pružaju snažnu potporu Ukrajini.

„Uoči Dana domovinske zahvalnosti želio sam izraziti zahvalnost Republici Hrvatskoj, Vladi Republike Hrvatske i našim hrvatskim prijateljima na snažnoj podršci Ukrajini i ukrajinskom narodu“, poručio je Kirilič.

Istaknuta je i povezanost hrvatskog i ukrajinskog iskustva. Ministar vanjskih i europskih poslova Gordan Grlić Radman podsjetio je da Hrvatska, kao zemlja koja je prošla iskustvo rata i velikosrpske agresije, posebno razumije situaciju u kojoj se danas nalazi Ukrajina.

„Hrvatska, kao žrtva velikosrpske agresije, jedina je zemlja članica Europske unije koja ima to iskustvo i razumijevanje, tako da smo uključeni u sve one oblike pomoći koji su nužni Ukrajini. Isto tako, primili smo više od 30 tisuća izbjeglica“, rekao je Grlić Radman.

Posebno priznanje za hrvatsku potporu Ukrajini stiglo je i kroz visoka ukrajinska državna odlikovanja. Tomo Medved, potpredsjednik Vlade i ministar hrvatskih branitelja, primio je odlikovanje predsjednika Ukrajine Volodimira Zelenskog.

„Danas sam primio visoko odlikovanje predsjednika Ukrajine, gospodina Zelenskog, i želim zahvaliti na primljenom odlikovanju. To je dokaz naše usmjerenosti na potporu Ukrajini uslijed ruske agresije“, izjavio je Medved.

Odlikovanja predsjednika Ukrajine primili su i istaknuti predstavnici ukrajinske zajednice u Hrvatskoj – Olga Kaminska, predsjednica Ukrajinskog kulturno-prosvjetnog društva

ODRŽANA MANIFESTACIJA NACIONALNIH MANJINA REPUBLIKE HRVATSKE „LIPOVLJANSKI SUSRETI 2026.“

Od 28. do 30. kolovoza 2026. godine Lipovljani su bili središte održavanja „Lipovljanskih susreta“, jedne od najvećih i najznačajnijih manifestacija 16 registriranih nacionalnih manjina u Republici Hrvatskoj.

„Lipovljanski susreti“ su kulturna manifestacija nacionalnih manjina u Republici Hrvatskoj s dugogodišnjom tradicijom koja je uslijed Domovinskog rata prekinuta, a ponovno je obnovljena 2010. godine. Posljednjih godina traje tri dana, tijekom kojih nacionalne manjine i većinski hrvatski narod pokazuju svoj identitet, ali i očuvanje multikulturalnosti u Hrvatskoj. Već tradicionalno, dio svog nacionalnog identiteta predstavljaju na etno-gastro sajmu prezentacijom nacionalnih jela, slastica i pića te na svečanom otvorenju manifestacije u sklopu kulturnog programa.

Ove godine na otvorenju manifestacije predstavilo se 7 manjinskih kulturno-umjetničkih i kulturno-prosvjetnih društava iz Republike Hrvatske te kao posebni gosti iz

Ukrajine, Zaslužni akademski prikarpatski ansambl pjesme i plesa Ukrajine „Verhovyna“ iz Drohobyča (Заслужений академічний Прикарпатський ансамбль пісні і танцю України «Верховина»).

Manifestacija je još jednom na najbolji način pokazala kako je lipovljanska sredina pravi primjer multietničke raznolikosti i suživota čime se promiče zajedništvo, različitost i međusobno poštovanje.

„Lipovljanski susreti“ su ove godine održani pod visokim pokroviteljstvom Vlade Republike Hrvatske te uz podršku Ureda za ljudska prava i prava nacionalnih manjina, Savjeta za nacionalne manjine, Ministarstva kulture i medija te Sisačko-moslavačke županije.

Na svečanom otvorenju manifestacije publici su se obratili: izaslanik predsjednika Hrvatskog sabora Marin Piletić, izaslanica predsjednika Vlade Republike Hrvatske Željka Josić, predsjednik Savjeta za nacionalne manjine Tibor Varga, župan Sisačko-moslavačke županije Ivan Celjak, Njegova Ekselencija Vasilj Kirilič veleposlanik Ukrajine u RH zemlje partnera ovogodišnjih susreta te načelnik Općine Lipovljani Nikola Horvat.

U subotu, 29. kolovoza, prije svečane povorke i nastupa folklornih udruga na prostoru lipovljanskog parka, održana je panel rasprava „Središnji registar stanovništva i nacionalne manjine u RH“, otvorena je izložba fotografija povodom četvrte godišnjice ruske agresije na Ukrajinu i 35. obljetnice obnove ukrajinske neovisnosti. Fotografije posjetiteljima približavaju stvarnost s kojom se Ukrajina suočava u ovim

sudbonosnim vremenima, ali i snagu njezinih ljudi u očuvanju vlastite zemlje, kulture i identiteta.

Ukrajinsku zajednicu Republike Hrvatske na ovogodišnjim „Lipovljanskim susretima“ predstavljali su članovi Ukrajinskog kulturno-prosvjetnog društva „Ukrajina“ iz Slavonskog Broda. Članovi plesne skupine su otplesali atraktivnu koreografiju na stihove ukrajinske pjesme „Ти ж мене підманула“ za što su bili nagrađeni dugotrajnim pljeskom mnogobrojne publike. Koreografiju je uvijekbao mladi i ambiciozni voditelj Ivan Karešin.

Ova je manifestacija još jednom pokazala i dokazala da možete istog dana uživati u ljepoti narodnih nošnji pripadnika nacionalnih manjina koje žive na području Republike Hrvatske, folklornim nastupima, sportskim natjecanjima, likovnim i kreativnim radionicama, tradicionalnim obrtima

i etno-gastro programu, popiti kavu uz češku glazbu, kušati slovačke kolače i zaplesati ukrajinski hopak.

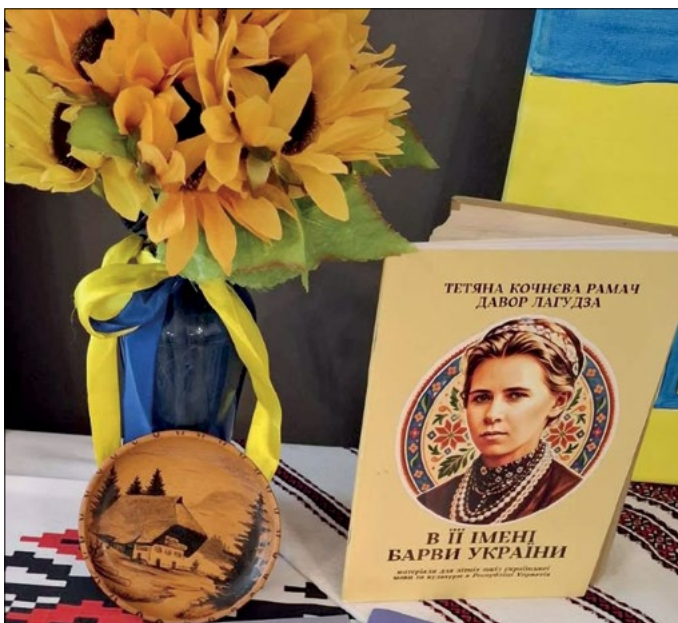
Uz tradicionalni etno-gastro sajam nacionalnih manjina, mimohod i folklorno predstavljanje kulturno-umjetničkih društava, u ovogodišnjem programu prvi puta organiziran je i program dječjih folklornih skupina „Mali lipovljanski susreti“.

Tri dana su Lipovljani živjeli ono što jesu: mjesto u kojemu različite kulture, jezici, običaji i ljudi nisu samo dio programa, nego dio svakodnevice i zajedničkog života.

Pored svega toga, na glazbenoj pozornici „Lipovljanskih susreta“ mnogobrojnoj publici su se predstavili Joško Čagalj Jole, Stela Rade, TS „Cure Iz CEntra“ i grupa „Dalmatino“.

Nikola Zastrižni

IZDAN PRIRUČNIK ZA RAD S DJECOM U LJETNIM ŠKOLAMA ZA UKRAJINSKI JEZIK I KULTURU

Jezik je jedan od temeljnih čimbenika oblikovanja osobnosti, razvoja mišljenja i očuvanja kulturnog identiteta. Posebnu važnost u procesu govornoga razvoja djeteta ima obitelj, jer se upravo u obiteljskom okruženju postavljaju temelji jezične kompetencije, oblikuje emocionalna povezanost s materinskim jezikom i nacionalnom kulturom. Kroz komunikaciju s roditeljima, bakama i djedovima dijete stječe prve predodžbe o svijetu koji ga okružuje, usvaja jezične norme te prihvaća kulturne vrijednosti svojega naroda.

Važnu ulogu u daljnjem razvoju govornih vještina imaju obrazovne ustanove i odgojno-obrazovni djelatnici. Upravo učitelji pridonose proširivanju rječnika učenika, oblikovanju gramatičkih znanja i vještina, razvoju pamćenja, pažnje, logičkog mišljenja i komunikacijske kompetencije. Učinkovitost toga procesa u velikoj mjeri ovisi o kvalitetnim nastavnim i metodičkim materijalima.

Stoga posebnu pozornost zaslužuje zbirka materijala za učenje ukrajinskoga jezika i kulture u Hrvatskoj „U njezinu

imenu boje Ukrajine“, koju su pripremili prof. Tetyana Kochneva Ramač i učitelj ukrajinskog jezika Davor Lagudza. Ovo izdanje rezultat je dugogodišnjega pedagoškog iskustva autora i njihova praktičnog djelovanja na području poučavanja djece ukrajinskome jeziku i kulturi u uvjetima ukrajinske dijaspore.

Priručnik ima značajnu obrazovnu te kulturno-prosvjetiteljsku vrijednost. Njegov sadržaj usmjeren je ne samo na razvoj jezičnih kompetencija nego i na upoznavanje učenika s poviješću, tradicijama, običajima i duhovnom baštinom ukrajinskoga naroda. Materijali sadržani u zbirci potiču proučavanje ukrajinske poezije, pjesničkoga i glazbenoga stvaralaštva te narodnih običaja, što predstavlja važan čimbenik očuvanja nacionalnoga identiteta među pripadnicima ukrajinske zajednice izvan Ukrajine.

Aktualnost ovoga izdanja proizlazi iz njegove praktične usmjerenosti i usklađenosti s obrazovnim potrebama ljetnih škola ukrajinskoga jezika i kulture u Republici Hrvatskoj. Raznovrsnost tema i pažljivo odabran sustav zadataka osiguravaju cjelovit pristup učenju, potiču spoznajnu aktivnost učenika, pridonose razvoju jezičnih znanja i vještina te oblikovanju nacionalne svijesti.

Neupitna prednost priručnika jest njegova sposobnost povezivanja obrazovne i odgojne sastavnice nastavnog procesa. Predloženi materijali mogu se učinkovito koristiti kako od strane učitelja tako i roditelja radi poticanja djece na komunikaciju na ukrajinskom jeziku, održavanja interesa za nacionalnu kulturu te jačanja povezanosti s ukrajinskom kulturnom baštinom.

Priručnik „U njezinu imenu boje Ukrajine“ predstavlja vrijedno nastavno-metodičko izdanje koje objedinjuje suvremene pedagoške pristupe s važnom misijom očuvanja i promicanja ukrajinskoga jezika i kulture među mlađim naraštajima Ukrajinaca u Hrvatskoj.

Oksana Martinjuk

УСПІШНО ПРОВЕДЕНА ЛІТНЯ ШКОЛА З ВИВЧЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ТА КУЛЬТУРИ 2026

Вісімнадцята за рахунком Літня школа з вивчення української мови та культури для дітей і молоді української національної меншини в Республіці Хорватія і цього року об'єднала 111 учасників із різних куточків Хорватії. До Рогозниці приїхали діти та молодь із Вуковара, Петрівців, Слаковців, Товарніка, Шумеча, Каніжи, Осієка, Славонського Брода, Сібіня, Кутіни, Нової Субоцької, Новської, Липовлян, Соліна, Подстриани, Стобреча, Загреба, Старого Слатніка, Дугого Села, Ракіття та Корениці.

Організатором проекту виступила Українська громада Республіки Хорватія за фінансової підтримки Міністерства науки, освіти та молоді Республіки Хорватія. Учасники Літньої школи — діти віком від 7 до 18 років. Молодша група перебувала в таборі з 7 до 15 липня, старша — з 24 липня до 1 серпня 2026 року. Школа проходила в гостинному будинку відпочинку Червоного Хреста Жупаня у Рогозниці, де діти проживали та харчувалися. Тут же відбувалися творчі гуртки, едукативно-розважальні програми та заключні концерти. Щодня на учасників чекала насичена програма: ранкова руханка, уроки в місцевій школі, танцювальні тренування, творчі гуртки, вечірні заходи, прогулянки містом і, звичайно, відпочинок на Адріатичному морі. У неділю учасники Літньої школи відвідали Службу Божу в церкві Успіння Пресвятої Богородиці.

Навчання, творчість і традиції

Навчальна програма охоплювала українську мову та літературу, народознавство, історію та географію України, музичну культуру, український народний і сучасний танець. З учнями працювали досвідчені педагоги, майстри своєї справи: проф. Оксана Мартинюк, проф. Тетяна Кочнева Рамач, проф. Анамарія Нерад, проф. Олеся Мазур та проф. Наталія Корчмід. Важливою особливістю цьогорічної школи стало залучення молодих фахівців — колишніх учнів літніх шкіл, які нині навчаються та популяризують українську культуру у своїх товариствах. До роботи долучилися студентка факультету україністики Загребського університету Мартіна Ечімович, акомпаніатор хорового колективу у Вуковарі Марко Пепчак та керівник танцювального колективу в Славонському Броді Іван Карешин. Вперше в роботі табору допомагали й волонтери.

За планування та реалізацію програми відповідала викладачка з багаторічним педагогічним досвідом професорка Тетяна Кочнева Рамач, організаційні питання координував Владо Карешин. Основним навчальним матеріалом став двомовний посібник для дітей українського походження «В її імені барви України», підготовлений Тетяною Кочневою Рамач та Давором Лагудзою. Посібник поєднує вивчення української мови з ознайомленням дітей з історією, традиціями, звичаями, поезією, пісенною творчістю та духовною спадщиною українського народу. Видання, надруковане за фінансової підтримки Міністерства науки, освіти та молоді Республіки Хорватія, стало важливим інструментом у збереженні української мови та національної ідентичності.

Леся Українка — центральна постать і головна тема цьогорічної школи

Особливе місце в програмі посіли літературно-музичні вечори «Леся Українка — світло слова та сила духу» для молодшої групи та «В її імені барви України» для старшої. Вони були присвячені 155-річчю від дня народження Лесі Українки — однієї з найвидатніших постатей української літератури. Учні напам'ять декламували її поезії, зокрема «Пісеньку весняної води...», «Вже сонечко в море сіда»,

«Хотіла б я пісню стати», «Стояла я і слухала весну», «Надія», «Без надії сподіваюсь», «І все-таки до тебе думка лине», «Ви щасливі, пречистії зорі», «Слово, чому ти не твердая криця», «О, не журися за тіло» та інші твори. Через поезію Лесі Українки діти не лише вдосконалювали українську мову, а й відкривали для себе теми свободи, гідності, любові до Батьківщини та духовної незламності українського народу. Яскравим доповненням стали виступи театрального гуртка. Молодші учасники заходу під керівництвом проф. Тетяни Кочневої Рамач зворушливо представили казку Лесі Українки «Біда навчить». Перевтілюючись у кумедних горобчиків, мудру сову, півня та зозулю, діти у доступній і захопливій формі донесли важливу думку: справжня мудрість приходить через працю, життєвий досвід і добрі вчинки. Старші учні під керівництвом проф. Оксани Мартинюк представили уривок із безсмертної драми-феєрії «Лісова пісня». Особливо проникливо прозвучали монологи Мавки та Лукаша у виконанні Соломії Булукувої (Дуго Село) та Олексія Крижанівського (Новска). Юні виконавці зуміли передати красу художнього слова Лесі Українки, тонкість почуттів її героїв та глибину філософських роздумів письменниці про любов, свободу, людяність і гармонію з природою. Особливої атмосфери заходу додало оформлення сцени. Портрети Лесі Українки, різні видання її

творів, традиційні вишиті рушники та виставка дитячих малюнків «Мавка — берегиня лісу» створили своєрідний мистецький простір, у якому ожили образи й мотиви творчості великої української поетеси. Через театральне слово, музику, образи та дитячу творчість учасники заходу не лише вшанували пам'ять Лесі Українки, а й відкрили для себе та глядачів невичерпний світ її творчості, що й сьогодні промовляє до серця кожного.

Пісня, танець і народне мистецтво

Особливу атмосферу створювали українські народні пісні, які учні виконували наживо під музичний супровід учителів на акордеоні, без фонограми. У програмі прозвучали «Ой за гаєм, гаєм...», «Ти ж мене підманула...», «Ой чорна я си чорна», коломийки, а також Державні гімни Хорватії та України. Особливим моментом стало спільне виконання хором колективом школи духовного гімну України «Боже великий, єдиний, нам Україну храни» на музику Миколи Лисенка, слова Олександра Кониського.

Не менш важливе місце посідав український танець. Діти опановували народну та сучасну хореографію, а набуті знання згодом зможуть використовувати у своїх українських культурно-просвітницьких товариствах. Саме через танець від покоління до покоління передаються традиції та цінності українського народу.

Творчі заняття також були різноманітними. Учні знайомилися з косівською керамікою, петриківським розписом, різними техніками малювання та виготовленням аплікацій із креп-паперу. Заняття проводила проф. Наталія Корчмід, а створені дітьми роботи стали окрасою святкової сцени.

Пізнаємо Україну разом

Важливою частиною програми стали пізнавально-розважальні заходи. «Веселі старты» допомогли дітям розвинути фізичну витривалість, кмітливості і командний дух. Музичний конкурс перевіряв уміння учнів упізнати українські народні пісні.

навати українські народні, сучасні та класичні мелодії, а особливу увагу було приділено коломийкам. Під час художнього конкурсу «Хай оживають мрії» (молодша група) та «Мавка — берегиня лісу» (старша група) діти продемонстрували свій мистецький талант. У багатьох роботах звучала спільна мрія — жити в гармонії з природою, без війни та катаклізмів. У сучасному форматі відбувся конкурс ерудитів «Що ми знаємо про Україну?», який сприяв поглибленню знань про Україну, розвитку творчих здібностей та культури спілкування. Особливе задоволення учасникам подарував кіновечір під відкритим небом, під час якого вони переглянули анімаційний фільм «Мавка. Лісова пісня» хорватською мовою.

Фінальний акорд — урочисті концерти

Кульмінацією насичених днів стали заключні концерти Літньої школи, які відбулися 14 липня для молодшої групи та 31 липня для старшої. На сцені ожили українські народні пісні й танці, сучасні хореографічні композиції, патріотична поезія та театральні постановки. Учні продемонстрували не лише свої таланти, а й наполегливість, упевненість у собі та знання, здобуті протягом навчання. Особливо урочистої атмосфери заходам додали вишиванки учасників та святково прикрашена сцена. Завершилися концерти врученням свідоцтв про закінчення Літньої школи та грамот за відмінні успіхи. Десять учнів молодшої групи були нагороджені медалями за «Активність і старанність»: Петар Семенюк, Мілана Шурочкіна, Максим Завалій, Марія Корчмід, Соломія Батіг, Ана Вукасович, Томас Ружіч, Олівія Макмаїлова, Стефанія Волкова та Вадим Гаврильчук. Двоє учнів старшої групи — Міхаел Вукоевич та Івано Карешин — отримали звання «Учень генерації — 2026».

З вітальними словами до учасників звернулися представниці Міністерства науки, освіти та молоді РХ Сузана Срук Жідак, відповідальна за план і програму Літньої

школи проф. Тетяна Кочнева Рамач та голова Української громади РХ Владо Карешин. Вони побажали дітям і надалі берегти свою українську ідентичність, долучатися до діяльності українських товариств, вивчати рідну мову та культуру, не забувати про Україну і підтримувати її в боротьбі за незалежність.

Українська школа — простір єднання

Літня школа української мови та культури — це не лише уроки, творчі заняття чи концерти. Це простір, де діти з різних куточків Хорватії знайомляться, дружать, спілкуються українською мовою та разом відкривають для себе багатство української культури. Саме поєднання навчання, творчості, відпочинку та живого спілкування допомагає дітям відчувати себе частиною великої української родини. Вісімнадцята Літня школа завершилася, але її головний результат — нові знання, дружба, любов до української мови та культури й усвідомлення власного коріння — залишається з кожним її учасником.

Тетяна Рамач

ODRŽAN DJEČJI KAMP U SOŠICAMA

Svetom arhijerejskom liturgijom u nedjelju, 28. lipnja 2026. godine uoči samog blagdana, župa Sošice je proslavila svoje nebeske zaštitnike, prvake apostola, sv. Petra i Pavla čime je svečano i završio Dječji ljetni kamp za tridesetak osnovnoškolaca, malih župljana iz Sošica, Slavonskog Broda i okolnih sela i djecu iz Ukrajine koja su svoj mir i dječje veselje pronašla pod mirnim nebom Republike Hrvatske.

Kamp je započeo 23. lipnja 2026. godine i održan u župnom dvoru u Sošicama u organizaciji župa Jastrebarsko i Slavonski Brod, a djecu su animirali svećenici o. Marjan Jeftimov i o. Aleksandar Hmilj uz veliku pomoć animatora Lorene Černecki i Borne Buđinskog, prof. Marine Borković i gđe Marije Bertić Štefanac koje su vodile radionice.

Polaznici su upoznali divnu žumberačku prirodu, posjetili brojna i znamenita mjesta, a u srijedu, 24. lipnja, pješice su otišli i vratiti se iz sela Visoče gdje su sa domaćim vjernicima svečano proslavili blagdan Rođenja sv. Ivana Krstitelja. Također su obišli poznati Sopotski slap, pomolili se kod jame Jazovka i razgledali Posjetiteljski centar Sošice koji djeluje u sklopu Parka prirode Žumberak-Samoborsko gorje te obišli brojne crkve i kapele u Žumberku. Isto tako, vrijeme im je bilo ispunjeno raznim zanimljivim igrama i radionicama, šetnjom, vjeronaučnom podukom, molitvom i svakodnevnom svetom liturgijom na kojoj su djeca pjevala i ministrirala.

Za kvalitetnu, zdravu i raznoliku hranu brinule su se kuharice Slađana Kovačević i Ankica Študir, kao i ostale volonterke, Zvonka Rožajac Badlaj, Kristina Študir Bucić i Cvetanka Jeftimova.

Svetu arhijerejsku liturgiju predslavio je križevački vladika Milan Stipić u zajedništvu sa križevačkim vladikom u miru, Nikolom Kekićem i nekoliko svećenika, đakona, bogoslova i ministranata, sudionika kampa.

U homiliji je vladika Milan ocrtao život dvaju prvaka apostolskih, Petra i Pavla, naglasivši: „Isus nije bez razloga za vođu svojih učenika postavio apostola Petra. Petar je bio ribar, a ribari se odlikuju prvenstveno strpljenjem. Biti istinski kršćanin uistinu traži puno strpljenja jer je naš kršćanski život neprestana borba u kojoj se moramo vježbati u ljubavi i dobru, a to nije uvijek lako. Premda su i Petar i Pavao svaki na svoj način bili slabi ljudi, Bog je u njihovu životu učinio preokret i oni su postali temelji prve Crkve. Isus povjerava svoju spasiteljsku misiju nesavršenim i ne izvanredno pametnim ljudima, već onima koji su otvorena srca i duha, koji su spremni svoje talente i ljudske snage staviti Bogu na raspolaganje...”

Govoreći o Žumberku i Sošicama, vladika Milan je rekao kako je donedavno vladalo mišljenje kako će te župe i mjesta uslijed iseljavanja nestati. „Međutim, evo vidimo kako se sve više ljudi okuplja u ovdašnjim crkvama, na slavljinama i proštenjima. Kad se držimo Boga i svetog evanđelja, kad s ljubavlju odgovaramo na Božji poziv, poput Petra i Pavla, Bog čini mogućim i ono što je naizgled nemoguće, obnavlja život, ljude i zajednice. I tomu se s pravom radujemo i danas ovdje u Sošicama“.

Liturgijsko pjevanje su predvodili pjevači župe Preobraženja Gospodnjeg u Jastrebarskom uz aktivno sudjelovanje djece, polaznika kampa.

Pod svetom liturgijom vladika Milan imenovao je protojerejom o. Marjana Jeftimova, župnika Jastrebarskog i Sošica, te dodijelio čin podđakonata bogoslovu Grkokatoličkog sjemeništa u Zagrebu Luki Mikiću iz Slavonskog Broda.

Kršćansko zajedništvo i radost blagdana nastavili su se za zajedničkim stolom blagovanjem hrane i pića koje su pripremili brojni dobročinitelji i roditelji djece koji su sudjelovali na kampu.

Treba istaknuti da su kao gosti, proštenje ili kako se u Slavoniji kaže kirvaj, u Sošicama uveličali vjernici župe Uzvišenja Svetog Križa iz Slavonskog Broda, njih oko tridesetak, većinom roditelji djece sudionika kampa.

Na kraju, dobro je znati da je područje Žumberka oduvijek bilo jako uporište grkokatolika u Hrvatskoj, koji ovo područje nastanjuju od kraja 16. stoljeća. I grkokatolici i rimokatolici pripadaju Katoličkoj Crkvi, ali se razlikuju po obredu i kulturno-povijesnim tradicijama. Grkokatolici slijede bizantski obred, koji se očituje u liturgiji, ikonama, jeziku bogoslužja i svećeničkoj praksi, primjerice, grkokatolički svećenici mogu biti oženjeni prije zaređenja. Rimokatolici, pak, slijede latinski obred, s naglaskom na latinski jezik, iako se danas većinom koriste nacionalni jezici, slijede zapadnu liturgijsku tradiciju, a svećenici su obvezani na celibate. Obje skupine prihvaćaju papu kao vrhovnog poglavara, a grkokatolici se često smatraju mostom između istočne i zapadne kršćanske tradicije.

Žumberčani su rimokatolici i grkokatolici, a i jedni i drugi katolici, samo različita obreda. I jednima i drugima vrhovni pastir na zemlji je papa, rimski biskup. On je simbol i jamac tog zajedništva. Onaj tko je u zajedništvu s rimskim prvosvećenikom, on je katolik. Katolici bilo kojega obreda imaju zajedničku baštinu: iste vjerske istine, isti ustav (deset Božjih zapovijedi), isti izvor Božje milosti (sedam svetih tajni ili sakramenata). Grkokatolici su, (u većini slavenskih naroda) baštinioci istoga bizantskog obreda, s time da svaka samostalna Crkva ima neke posebnosti.

Provalom Turaka u 15. st. područje Žumberka bilo je opustošeno. U taj kraj u više seoba od 1530. do 1538. doseljavani su uskoci iz Bosne i Hercegovine, Cetinske krajine i u zadnjoj iz Senja 1617. Većina tih uskoka bili su bizantsko-slavenskog obreda, kako se danas nazivaju grkokatolici. Kad je u Marči (kraj Kloštar-Ivanića) 1611. osnovana grkokatolička biskupija, tada i žumberački uskoci ulaze u njezin sastav. Od godine 1777. oni pripadaju Križevačkoj biskupiji.

Danas se Križevačka biskupija služi bizantskim obredom, tj. obredom grčke ili carigradske tradicije, koji su Slavenima u 9

st. prenijela sveta braća Ćiril i Metod, prevevši ga na starocrkvenoslavenski jezik. Bizantski obred služi se na starocrkvenoslavenskom, hrvatskom, ukrajinskom i rusinskom jeziku.

Crkveno zajedništvo kršćana bizantskog i latinskog obreda na ovom području potječe iz godine 1611., pristupanjem biskupa Simeona Vranjanje Katoličkoj Crkvi, a te godine nastaje i slavna Marčanska eparhija – biskupija koja je okupljala sve katolike bizantskog obreda na području Kraljevine Hrvatske, Slavonije i Dalmacije, i koja postoji do danas kao Križevačka eparhija. Grkokatolici na Žumberku su potomci starih uskoka. Od 1530. do 1538. godine Žumberak naseljavaju uskoci bizantskoga obreda koji su poradi turskog nasilja iz zapadne Bosne i područja Cetinske krajine “uskočili” u kršćansku zemlju, Hrvatsku, a na području Žumberka osnovana je graničarska kapetanija. Žumberački uskoci su se zajedno s Hrvatima starosjediocima borili na “predziđu kršćanstva” protiv Turaka. Nakon turskog poraza kod Siska 1593. veliki broj kršćana s područja Slavonije i Bosne prebjegao je u slobodnu Hrvatsku, u karlovačku (hrvatsku) i varaždinsku (slavonsku) krajinu. To su novi, brojniji uskoci ili prebjezi, koji su kao i žumberački branili granicu od turskih upada.

Grkokatolička Crkva u Hrvatskoj prisutna je već više od 400 godina, ali sama Križevačka eparhija postoji 250 godina. Prije dva i pol stoljeća, državne i crkvene vlasti odlučile su okupiti sve istočne katolike na tom području i za njih osnovati jednu biskupiju. Ona je dobila naziv Križevačka jer joj je sjedište bilo u Križevcima, gdje je dobila i vlastitog biskupa. Kasnije su se postupno uređivali biskupska rezidencija, imanja, ekonomija, administracija i sve ostalo što je potrebno za život jedne biskupije. Međutim, najstarija ustanova Križevačkoj eparhiji je grkokatoličko sjemenište u Zagrebu na Gornjem gradu, osnovano 1681. i od tada djeluje kontinuirano, a nastalo je za vrijeme marčanskih biskupa. Križevačka eparhija, kao nasljednica ranije Marčanske eparhije, osnovane 1611. godine, je pred velikim jubilejom. Sljedeće 2027. godine navršit će se 250 godina od osnutka Križevačke eparhije 1777. godine.

Križevačka eparhija danas obuhvaća područje triju država – Hrvatske, Bosne i Hercegovine te Slovenije, s oko dvadeset i tri tisuće vjernika koji su okupljeni u tri biskupska vikarijata: Žumberački, Slavonsko-srijemski i Bosansko-hercegovački. Sjedište i ordinarijat eparhije je u Križevcima, gdje je stolna crkva Presvete Trojice i biskupska rezidencija, a u Zagrebu se nalaze središnje ustanove eparhije: sjemenište i konkatedrala Sv. Ćirila i Metoda.

Nikola Zastrižni

«З УКРАЇНОЮ В СЕРЦІ»: ЛІТНІ ЗУСТРІЧІ ДІТЕЙ І МОЛОДІ В ЗАГРЕБІ

У Загребі відбулися літні зустрічі дітей і молоді «З Україною в серці» 2026, освітньо-інтеграційна програма, спрямована на збереження української мови, культури, історичної пам'яті та національної ідентичності дітей українського походження, зокрема учнів під тимчасовим захистом у Республіці Хорватія.

Програма була організована Українською громадою міста Загреб за підтримки Міністерства науки, освіти та молоді Республіки Хорватія та за сприяння Представника української національної меншини міста Загреб і Представника української національної меншини Загребської жупанії. Вона охопила дві вікові групи: молодшу, для дітей 8–11 років, що працювала 23–26 червня, та старшу, для учасників 12–15 років, що зустрічалася 26–29 червня. Такий поділ дав змогу пристосувати зміст, темп і методи роботи до віку дітей, їхніх знань, інтересів і можливостей.

Освітня частина програми була побудована як поєднання навчання, творчості, практичних майстерень і живого спілкування українською мовою. Учасники мали заняття з української мови й літератури, української культури та мистецтва, історії України і світу, музичної культури, театрального мистецтва, а також низку творчих майстер-класів.

Історичний блок програми провела історикиня Катерина Шимкевич. На заняттях з історії України і світу учні знайомилися з важливими історичними подіями, культурними символами, постатями та темами, що формують розуміння українського минулого й сучасності. Історія подавалася не лише як набір дат, а як жива розповідь

про народ, пам'ять, боротьбу, культуру і зв'язок поколінь. Особливо важливою була інформація, яка дозволила учням усвідомити важливість розуміння історії та сучасних подій, боротьбу нашого народу за незалежність саме тепер і яку вирішальну роль кожен з нас може мати для розвитку сучасної історії усвідомленим вивченням української мови, волонтерством, поширенням достовірної інформації про Україну і не тільки.

Заняття з української мови, літератури, культури та мистецтва вела Дарія Павлешен. Під час занять діти ознайомилися з основами мови, працювали зі словом, пригадували й засвоювали лексику, розвивали усне мовлення та вчилися вільніше висловлювати думки українською. Важливою частиною роботи було також зіставлення українського й хорватського мовного середовища, адже багато учасників щоденно живуть між двома мовами і культурами. На уроках учні довідалися про творчість, історію життя та філософські концепції Григорія Сковороди та творчість і авторський стиль Марії Примаченко, ще одного чудового символу української культурної спадщини.

До заняття з української літератури та культури завітала українська поетеса Марина Пономаренко. Її присутність стала для учнів особливою нагодою побачити живу сучасну українську літературу не лише як шкільний матеріал, а як простір особистого голосу, пам'яті, емоцій і творчого самовираження. Така зустріч надала заняттю особливої теплоти й показала дітям, що українське слово продовжує жити, звучати й творитися поруч із ними.

Музичну культуру проводила Сніжана Коверга. Через пісню, ритм, народні мотиви й спільне виконання діти мали змогу відчувати українську традицію емоційно й тілесно. Музика стала простором радості, єднання та природного вивчення культури. Основи театрального мистецтва у формі вправ на розвиток уваги, фантазії, і пам'яті, сценічної мови, роботи з емоціями вела Тетяна Кучма-Мікац, цей формат допоміг учасникам розвивати впевненість, мовлення, уяву, виразність і командну співпрацю.

Особливе місце у програмі посіли творчі та традиційні майстер-класи. Ксенія Левченко провела кулінарні майстер-класи, під час яких діти пізнавали культуру через смак, спільне приготування і розмову про традиції. Оксана Журавель провела майстер-клас мотанки й вузлів, а також макраме. Людмила Волошина вела майстер-клас вибійки та виготовлення браслетів. Марія Помазан провела творчу майстерню «Моя книга про Україну» та роботу над груповим проектом – ментальною мапою України.

Молодша група працювала у форматі коротших, динамічніших занять, у яких навчання поєднувалося з грою, малюванням, співом, рухом і практичними завданнями. Діти створювали власні роботи, говорили про Україну,

знайомилися з історією, культурою і традиціями через доступні образи й діяльність.

Завершальні вікторини, які підготувала Катаріна Йовакрич, презентація робіт і спільні підсумки показали, що учасники не лише засвоїли нові знання, а й стали впевненішими у використанні української мови, творчих завдань і групової роботи. Програма за чудової організації Марії Мелешко створила для дітей простір, у якому українська мова була не лише предметом навчання, а мовою спілкування, гри та творчості.

Особливе значення такі зустрічі мають для дітей під тимчасовим захистом, які через вимушене переміщення, адаптацію до нового середовища не завжди мають змогу системно навчатися української мови й культури. «З Україною в серці» стало для них місцем, де можна було зустріти ровесників, говорити українською, пригадувати рідне, відкривати нове й відчувати підтримку громади.

Програма підтвердила, що збереження мови й культури найкраще відбувається тоді, коли навчання поєднується з живим досвідом, творчістю, взаємністю і теплом спільноти. Саме тому літні зустрічі «З Україною в серці» стали не лише навчальною програмою, а й важливою подією для дітей, родин і всієї української громади в Загребі.

Дарія Павлешен

ЛІТЕРАТУРНІ ПОШУКИ СВОЇХ У ЗАГРЕБІ

У Загребі вже два роки діє Літературна студія Української громади міста Загреб — простір, де українці пишуть, читають, діляться особистими історіями та знаходять підтримку одне в одному.

Вже два роки в Українській громаді міста Загреб в межах Літературної секції працює Літературна студія, яка об'єднує талановитих людей навколо письмової творчості.

Тут, на Томічевій, 2, автори читають свої новели, громадянську, інтимну та філософську лірику, вперше оприлюднюють власні пісні й надихаються творчістю одне одного. Тут зберігаються історії війни, яку пережили українські переселенці.

4 липня Літературна студія провела публічні читання — презентацію творчості своїх учасників. Автори читали поезію, коротку прозу й уривки великих творів, розповідали особисті історії та говорили про джерела й значення літературної творчості у власному житті.

Від категоричної незгоди з Альбертом Ейнштейном

«Я почала писати випадково», — розповідає Людмила Облог, активна учасниця студії.

Усе почалося після того, як її колишній чоловік, з яким вони розлучені вже сорок років, виїхав із Новотроїцького, що на Донеччині, саме на початку повномасштабного вторгнення Росії в Україну. Він був у списках на розстріл як учитель і патріот, тож родина серйозно хвилювалася за його життя. Цікаво, що із собою чоло-

вік привіз цілу купу тоненьких старих зошитів — тих самих, які колись коштували по дві копійки. Упродовж життя він занотовував у них свої міркування щодо праць Альберта Ейнштейна, з яким був категорично не згоден: у теорії відносності бачив чимало суперечностей і неточностей.

«У молоді роки я дуже сердилася на нього, бо він постійно щось майстрував, винаходив, занурювався у свої ідеї — замість того щоб, наприклад, полагодити паркан», — згадує Людмила.

Чоловік блискуче розбирався в теорії та математичних формулах, але не знав, як видати книгу. Коли Людмила побачила його старі зошити, вирішила допомогти.

«До того ж я відчувала певну провину: він стверджував, що ще на нашому весіллі говорив мені про свою мрію написати книгу, а я цього зовсім не пам'ятала».

Так Людмила записалася до Української академії письменницької майстерності «Риба». Щоб отримати сертифікат, потрібно було написати дві новели. Їх перевіряв письменник Любко Дереш.

«Мою новелу “Треба бути зрячим” згодом опублікували у збірнику “Розмова зі смертю”, який вийшов у 2022 році», — розповідає авторка.

Восени 2025 року, вже перебуваючи в Загребі, Людмила потрапила в Українському домі на літературну зустріч з українською письменницею Роксоланою Жарковою. Після цього вирішила приєднатися до Літературної студії УГМЗ — і знову почала писати. На презентації вона прочитала свою новелу, а також вірш «Чому ти так не любиш Україну?», присвячений рідній сестрі.

«Ми росли разом, ходили до однієї школи, як особистості формувалися в однакових умовах. Але сестра, на диво, має зовсім іншу ідентичність. І це особливо болить, бо за фахом вона — вчителька української мови та літератури», — розповідає Людмила.

Вона намагалася щось змінити: водила сестру до Музею Української Ідентичності, купувала книги про Україну, говорила, пояснювала, переконувала.

«Та все ж програла — нічого не змінилося навіть після початку повномасштабної війни. І весь цей відчай вилився у вірш».

Елегантно про глибинне

Марина Кириченко, за професією філологиня, а за покликанням письменниця та журналістка, приїхала на презентацію Літературної студії в Загребі з Вараждіна. Зазвичай вона долучається до засідань студії онлайн, як і ще кілька учасників з інших хорватських міст. Марина опинилася в Хорватії після евакуації з Ірпеня. До цього були Київ, Донецьк, Луганськ...

Вона написала чимало новел про початок війни, ще до її повномасштабної фази. Їй особливо близький стиль відомої психологічної новели «Сині лінзи» британської письменниці Дафни дю Мор'є, вперше опублікованої 1959 року. Авторка елегантно показує те глибинне, чого не побачиш у повсякденності. Саме тому на презентації Марина прочитала омаж цій новелі — власний твір «Сині краплі», присвячений відчуттям українки з Донбасу під час перших подій війни в Україні.

«Я теж навчалася на курсі новелістики в “Рибі”. Це була свого роду психотерапія, яка мене дуже підтримала, бо моя мама померла в окупації. Вийти з важкого психологічного стану допомогла саме творчість», — розповідає Марина.

Вона писала про 2014 рік, коли на околицях Донецька точилися бої, а люди продовжували ходити на роботу, бо ніхто її не скасовував. Писала і про подальший переїзд до Дніпропетровської області, де родині, яка приїхала з Донецька, не хотіли здавати житло. Так письмо стало для Марини методом самопомогти та можливістю жити далі. Про це говорили й інші учасники студії.

Найкраще тебе зрозуміють такі самі люди

Анна Лотиш-Делібаш, українська співачка AnnaDel, нині живе в Загребі. Вона згадує, що свій перший вірш написала ще у восьмому класі, але соромилася показувати його іншим.

«Основним заняттям для мене тоді були музика і вокал. Потім, коли я переїхала на навчання із селища Градизька, де народився відомий український композитор та поет Олександр Білаш, до Кременчука, я стикнулася зі складною життєвою ситуацією. Через булінг була дуже самотньою. Моє дорослішання відбулося набагато раніше».

На допомогу прийшла поезія. Анна почала активно писати про життя, психологічні стани, а згодом — про кохання.

Учителька української мови та літератури запропонувала допомогти відредагувати й видати її тексти. Це стало важливим поворотом.

«Я перестала соромитися, почала більше цікавитися літературою, читати і йти шляхом свого серця, незважаючи на те, що говорять навколо. Тож саме ручка і зошит допомогли мені вибратися з тієї палаючої ями, в яку я потрапила».

Згодом була військова музична служба — Анна працювала солісткою в оркестрах ЗСУ. Багато про війну вона чула з окопів, а не з медіа. Тоді з'явилися її перші вірші про війну.

Нещодавно Анна написала вірш «Іноземка» про долю тих, хто виїхав зі своєї країни.

«Ми скрізь є іноземцями — і тут, і там... І найкраще тебе зрозуміють такі самі люди», — говорить авторка.

Її наставницею ще зі студентських років була Ніна Матвієнко. Анна дуже пишається цим зв'язком.

«Ніна Митрофанівна залишила глибокий слід і в житті, і в творчості. Коли я показувала їй свої вірші, вона говорила: “Це фантастично, доця! Пиши на них музику! Ще не готова? Нічого, скоро почнеш!”»

Пізніше так і сталося: сьогодні AnnaDel пише власні пісні. Свою першу композицію — демоверсію пісні «Вільна» — вона встигла показати Ніні Матвієнко й отримала від неї схвальний відгук.

«Вона вірила в мене й навіть говорила, що знала напам'ять мій вірш “Маски” та читала його на своїх концертах. Це було для мене більше, ніж комплімент. Я глибоко шаную пам'ять про цю легендарну жінку».

У день смерті Ніни Матвієнко Анна згадала її слова про те, що після смерті вона полетить до мами, і вони разом співатимуть там, біля Бога.

Так народився вірш «Пам'яті народної артистки України Ніни Матвієнко», який Анна прочитала слухачам під час презентації.

Безпечний простір і терапевтичні казки

Ксенія Фісун, психологиня з Одеси, пригадує, що ще в школі любила складати рими.

«Багато моїх думок були віршованими. В Загребі я вирішила писати книгу — це рішення дуже дисциплінує. У Літературній студії можна поділитися думками, відкрити свою творчість. Це безпечний простір».

Керівниця студії Марія Помазан пропонує учасникам різноманітні письменницькі вправи, результати яких часом перетворюються на окремі твори.

«Багато з них — філософського характеру. Нещодавно, наприклад, я спробувала себе в хоку — японських віршах. Завдяки студії в моєму житті з'явилися такі літературні експерименти», — розповідає Ксенія.

Сьогодні вона пише виключно українською мовою, хоча до повномасштабної війни писала також російською.

«У потязі з Румунії до Угорщини, дорогою до Хорватії в березні 2022 року, до мене прийшли українські рими. І з того часу я пишу тільки українською. Це сталося природно, само собою».

Дарія Лазарчук із Запорізької області переважно пише любовну поезію, інтимну лірику. Зізнається, що перший вірш за неї написала... мама — для шкільного есе.

У восьмому класі Дарія потрапила до літературної студії в Запоріжжі, де відомі поети й письменники, незважаючи на юний вік авторки, нещадно критикували її вірші. Це була жорстка школа творчого життя.

Через евакуацію Дарія не змогла привезти до Загреба жодного зі своїх текстів. Але у 2025 році, після тривалої

творчої паузи, знову почала писати. У 2026 році приєдналася до Літературної студії в Загребі й доопрацювала кілька торішніх чернеток.

«Люблю папір, люблю, коли об нього стирається олівець, люблю, коли ручка ковзає по листу», — ділиться Дарія емоціями від творчого процесу.

Сандра Смокова з Вараждіна створює терапевтичні казки для дітей. Спочатку писала їх для своєї донечки, а тепер вони творять разом: Сандра пише, а десятирічна Маргарита ілюструє історії.

«За одну казку можна вирішити одну проблему, яка турбує мене або дитину», — каже казкарка.

Нещодавно мама з донькою створили «Казку про щастя», яку Сандра презентувала в Українському домі. Інші їхні роботи можна прочитати в дитячому журналі «Мавка» Української громади Республіки Хорватія.

Літературна студія в Загребі стала для її учасників не просто місцем, де пишуть і читають. Це простір, у якому можна говорити про пережите, шукати слова для складних почуттів, зберігати власні історії та знаходити людей, які розуміють.

І, можливо, саме в цьому полягає головний сенс літературного пошуку — знайти не лише своє слово, а й своїх людей.

Ксенія Мелешко

U LIPOVLJANIMA ODRŽANA PROMOCIJA KNJIGE PAVLA HOLOVČUKA “SRPANJSKI MED. ODABRANO”

17. lipnja 2026. godine u prostoru Knjižnice i čitaonice u Lipovljanima održana je promocija knjige gospodina Pavla Holovčuka pod nazivom „Srpanjski med. Odabrano“ koju je izdala Ukrajinska zajednica RH uz potporu Savjeta za nacionalne manjine Republike Hrvatske.

Knjigu su predstavili: profesor Đuro Vidmarović, gospodin Ivan Gračaković i članica KPD Ukrajinaca „Karpati“ Nika Ožoga a nazočili uvaženi gosti: predsjednik Ukrajinske zajed-

nice u Republici Hrvatskoj gospodin Vlado Karešin, predstavnici Općine Lipovljani, predstavnici udruga nacionalnih manjina općine Lipovljani, predstavnici Udruge književnika Sisačko-moslavačke županije.

Promocija je počela uz pjesmu pjevačke skupine KPD Ukrajinaca „Karpati“, a prisutne je nakon toga članica Nika Ožoga upoznala sa književnim stvaralaštvom gospodina Pavla Holovčuka.

Gospodin Ivan Gračaković opisao je osjećaje i potrebe koje čovjeka vode putem pisanja knjiga i bilježenja životnih događaja, kao i događaje iz života kojima su kročile pojedine etničke skupine na ovim prostorima.

Knjiga je pisana na ukrajinskom jeziku pa je ulomke pročitao i pojasnio profesor Đuro Vidmarović koji se također bavi pisanjem i prikupljanjem povijesnih činjenica. Budući je jedan dio svoga života proveo kao ambasador Hrvatske u Ukrajini, ukrajinski jezik mu je blizak pa je sigurno bio više nego dobar izbor za predstavljanje ove knjige.

Na kraju je sam autor u kratkim crtama prepričao sadržaj knjige da bi je približio nazočnima.

Lipovljani ostaju bogatiji za jedno književno djelo koje oslikava događanja i život Ukrajinaca na ovom području.

Ivan Merhaut

STUDENTI UKRAJINISTIKE NA TERENSKOJ NASTAVI U LIPOVLJANIMA

18. lipnja 2026. godine, u sklopu terenske nastave, studenti ukrainistike Filozofskoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, predvođeni profesoricom dr. sc. Silvijom Graljuk, posjetili su Lipovljane. U okviru terenske nastave studenti su obilazili područja Hrvatske u kojima žive doseljenici iz Ukrajine i pripadnici ukrajinske nacionalne manjine. Među mjestima koja su tom prigodom posjetili našli su se i Lipovljani, selo u Sisačko-moslavačkoj županiji koje je svojim bogatim multikulturalnim nasljeđem i dugogodišnjom tradicijom suživota različitih naroda i kultura ostavilo poseban dojam na mlade posjetitelje.

Obilazak i terensku nastavu vodila je profesorica ukrainistike na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, dr. sc. Silvija Graljuk. Budući da je profesorica Silvija u ranijim godinama surađivala s Kulturno-prosvjetnim društvom Ukrajinaca „Karpati“ iz Lipovljana, ovaj je posjet ujedno bio i svojev-

stan povratak u vrijeme kada se na pozornici s velikim entuzijazmom pjevalo, plesalo i njegovalo ukrajinsku kulturu i tradiciju.

Cilj posjeta bio je studentima približiti Lipovljane kao sredinu u kojoj se desetljećima njeguje otvorenost, tolerancija i poštovanje prema različitim narodima i kulturama. Posebna je pozornost posvećena odnosu Lipovljana prema nacionalnim manjinama, ne samo prema ukrajinskoj, nego i prema svim zajednicama koje su svojim djelovanjem i tradicijom obogatili društveni i kulturni život ovoga kraja.

Lipovljani su, poznati po svojoj multikulturalnosti i skladnom suživotu različitih zajednica, na mlade studente ostavili snažan i dubok dojam. Posjet je tako prerastao okvire obične terenske nastave te postao vrijedno iskustvo i susret s bogatstvom različitosti, tradicije i zajedništva – iskustvo koje će, vjerujemo, još dugo nositi sa sobom.

Ivan Merhaut

УКРАЇНСЬКЕ МАКОВІЯ У СЕРЦІ ЗАГРЕБА

Фольклорний ансамбль «ТОРИ» Української громади міста Загреба згадав українські традиції

У центральному загребському парку Рибняк відбулася зустріч фольклорного ансамблю «Тори» Української громади міста Загреба, присвячена українському святу Маковія. Учасниці колективу відтворили атмосферу традиційного родинного святкування — зі старовинними піснями, маковійчиком, польовими квітами та традиційними стравами.

Зустріч стала своєрідним культурним містком між Україною та Хорватією. Оскільки захід проходив просто неба, до нього долучалися й загребчани, які прогулювалися парком. Вони зупинялися, слухали український спів, цікавилися значенням Маковія та українськими традиціями.

Фольклорний ансамбль «Тори» вже чотири роки діє при Українській громаді міста Загреба. Колектив об'єднав українок із Полтавщини, Донеччини, Маріуполя, Київщини, Харківщини, Херсонщини та Дніпропетровщини.

Керівниця та засновниця ансамблю — українська етноспівачка й фольклористка AnnaDel (Анна Лотиш-Делібаш), родом із Градизька на Полтавщині. Значну частину репертуару «Торів» становлять народні пісні, записані нею під час фольклорних експедицій на Полтавщині.

«Для нас це не просто музика. Це голос наших предків, пам'ять про рідний край і ниточка, що поєднує нас із домом», — розповідає Анна Лотиш-Делібаш.

Цього разу учасниці ансамблю вирішили показати Маковія без театралізації — таким, яким його пам'ятають у родинах Середньої Наддніпрянщини та Слобожанщини. Центральним символом став один спільний маковійчик, який жінки створили разом, додаючи до нього квіти та трави.

«Кожна додала свою квітку чи травинку. Для нас цей букет став символом єдності — різних регіонів України, різних доль і життєвих шляхів, які сьогодні переплелися в одну українську історію», — пояснюють організаторки.

Особливе місце на святковому столі посіли традиційні шулики — полтавська страва з ламаних прісних коржів, маку та меду. Приготувала їх Анна, відтворивши рецепт, який зберігся в українських родинах.

До частування також увійшли полтавські галушки на парі, вареники із солоним тварогом, макові рулети, домашня випічка, сезонні фрукти та родинний пиріг «Смерекова хата». Кожна зі страв була пов'язана з особистою історією або родинною традицією учасниць.

«Для мене галушки — це справжній смак дому. Мені дуже хотілося пригостити всіх саме такими, як їх готували у моєму рідному Градизьку», — каже Анна.

Особливого символізму заходу додала тема дому. Для багатьох українок, які через війну були змушені залишити свої міста й села, традиційна їжа, пісня та родинні рецепти стали способом зберегти зв'язок із Батьківщиною.

Учасниці ансамблю зазначають, що реакція хорватів була надзвичайно теплою. Багато хто бажав Україні миру та перемоги й розповідав про власний досвід війни та вимушеного переселення.

«Хорвати добре знають ціну свободи. Багатьом із них не потрібно пояснювати, що означає втратити дім, бути змушеним залишити його або жити під загрозою обстрілів. Саме тому ми відчуваємо щире співпереживання і підтримку», — розповідають учасниці «Торів».

Певні символи Маковія виявилися близькими й хорватській традиції. Зокрема, святкування Velika Gospa — Успіння Пресвятої Богородиці — у багатьох регіонах Хорватії також пов'язане з благословенням квітів, трав та перших плодів нового врожаю.

Для «Торів» цей захід став не лише відтворенням традиції, а й способом показати Україну через живу культуру — пісню, кухню, родинні історії та звичаї.

«Ми живемо далеко від України, але поки звучить українська пісня, поки ми печемо шулики за бабусиними рецептами й разом збираємо маковійчик — Україна живе поруч із нами», — наголошують учасниці ансамблю.

На думку організаторок, саме з таких невеликих культурних ініціатив формується більший діалог між народами. Українська традиція в Загребі стає не лише способом зберегти власну ідентичність, а й можливістю розповісти хорватському суспільству про Україну через її культуру та живу людську історію.

AnnaDel

U SLAVONSKOM BRODU ODRŽANA RADIONICA PRIPREME UKRAJINSKIH PIROGA

У неділю, 30. kolovoza 2026. godine, u pastoralnoj dvorani grkokatoličke župe Uzvišenja Sv. Križa u Slavonском Броду održana je već tradicionalna radionica izrade piroga (varenjka) – jednog od najpoznatijeg ukrajinskog

jela. Ovo tradicionalno ukrajinsko jelo se priprema na razne načine i puni različitim slanim ili slatkim nadjevima.

Članice UKPD „Ukrajina“ Slavonski Brod su na radionici napravile ukrajinske piroge koje će poslužiti na druženju vjernika, nakon svete liturgije u Bukovlju kod Slavanskog Broda na blagdan Pokrova Presvete Bogorodice Marije, kojem je ta najstarija ukrajinska grkokatolička crkva u Hrvatskoj i posvećena i koja slavi svoj praznik (kirvaj), ili kako se još kaže, proštenje ili crkveni god.

Da je radionica varenekiv ili kako se u Slavoniji ovo jelo naziva piroge, koje pripremaju i konzumiraju ne samo Ukrajinci već i domaće hrvatsko stanovništvo, zanimljiva i korisna potvrdilo je i sudjelovanje dvadesetak osoba, uglavnom žena i djevojčica, ali i nekoliko muškaraca koje su na licu mjesta vidjeli i naučili izrađivati piroge od samog početka njihovog nastajanja, a to je priprema tijesta i nadjeva pa do kuhanja.

Na kraju radionice vrijedne domaćice su skuhalo malo piroga „za probu“. Bilo je tu i slanih i slatkih piroga tako da su oni koji su po prvi put došli na radionicu mogli kušati razne verzije okusa ove delicije.

Nikola Zastrižni

МАЛЮНОК УКРАЇНСЬКОГО ХЛОПЧИКА ПРИКРАСИТЬ ПОШТОВУ МАРКУ В ХОРВАТІЇ

«Я намалював свого собаку, якого привіз із України»

Малюнок 11-річного Тимофія Корчміда з Херсонщини, родина якого через війну була змушена виїхати до Хорватії, переміг у національному конкурсі серед майже 700 дитячих робіт. Уже в жовтні його малюнок з'явиться на поштовій марці.

11-річний Тимофій Корчмід із Херсонщини нині навчається у 4 класі початкової школи імені Драгутина Тадіяновича у Вуковарі — хорватському місті, яке саме пережило страшні випробування війною.

Хлопчик узяв участь у національному конкурсі дитячих малюнків-ескізів поштової марки, присвяченому турботі про домашніх улюбленців. Конкурс організували Хорватська пошта спільно з Агентством з питань освіти та виховання.

Цього року до конкурсу долучилися учні 146 початкових шкіл з усієї Хорватії. На розгляд журі надійшло 697 робіт. Професійне журі обрало 30 найкращих малюнків, а перемогу здобув саме малюнок Тимофія. Для хлопчика ця перемога стала не лише приємною несподіванкою, а й важливим визнанням його таланту. Він отримав подарунковий набір від Хорватської пошти, а його малюнок уже восени прикрасить дитячу поштову марку. Її надрукують і введуть в обіг у жовтні.

Вчителька Тимофія розповіла, що хлопчик від самого початку мав чітке уявлення про те, як хоче втілити ідею конкурсу.

«Я дуже рада, що він отримав нагороду. Це більше, ніж просто найвища оцінка в школі. Насправді це зовнішнє визнання його таланту. Він дуже цікавий учень», — зазначила вчителька.

За її словами, Тимофій також дуже турбується про молодших брата й сестру: допомагає їм під час навчання та перекладає для них українською мовою.

Сам хлопчик до своєї роботи ставиться скромно і навіть вважає, що міг би намалювати краще. Про це він розповів хорватським журналістам:

«Я міг намалювати краще. Не очікував, що переможу. Я намалював свого собаку Крістіана, якого привіз із собою з України. Трохи змінив його колір, бо не мав інших фарб. У Хорватії мені добре, але я хотів би повернутися до своєї Батьківщини».

За цими простими словами — дитяча мрія про повернення додому.

Родина Корчмідів виїхала з Херсонщини до Хорватії у березні 2022 року. Пані Наталя та її четверо дітей — 12-річний Матвій, 11-річний Тимофій, 9-річний Ілля та 7-річна Марія — нині живуть у Вуковарі. Це місто також має непросту історію. Під час війни в Хорватії Вуковар був майже повністю зруйнований, а його жителі пережили важкі випробування. Сьогодні місто стало для української родини місцем, де вони знайшли прихисток і можливість продовжувати навчання та повсякденне життя.

Мама Тимофія Наталя за фахом — учителька образотворчого мистецтва. Вона розповідає, що її син — дуже чутливий і добрий хлопчик. Він любить спорт, швидко бігає, а особливе місце в його серці посідають тварини.

«Він любить тварин. Окрім собаки, у нього є ще й кішка. Любить малювати. Я дуже пишаюся ним і вдячна вчительці, яка мотивує його», — розповіла Наталя Корчмід.

Тимофій привіз із України свого собаку Крістіана. Саме його образ він обрав для малюнка, який тепер побачать тисячі людей.

Для хлопчика ця марка може стати не просто нагородою за творчість. Вона збереже маленьку історію про улюбленого собаку, Україну, новий дім і мрію, яка залишається незмінною. Родина Корчмідів мріє повернутися в Україну, щойно це стане можливим.

U GORNJIM ANDRIJEVCIMA SVEČANO PROSLAVLJEN CRKVENI GOD UZNESENJE PRESVETE BOGORODICE NA NEBO

U subotu, 15. kolovoza 2026. godine, u grkokatoličkoj župi Uznesenja Bogorodice na nebo u Gornjim Andrijevcima neda-leko Slavonskog Broda, svečanim liturgijskim slavljem, pred velikim brojem vjernog puka, grkokatolika i rimokatolika iz samog sela i okolnih mjesta, proslavljena je svetkovina Velike Gospe, ujedno i crkveni god. Liturgijsko slavlje predvodio je o. Svyatoslav Kotkevych, mladomisnik Križevačke eparhije i vicerektor Grkokatoličkog bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu.

O. Svyatoslav Kotkevych rodio se 1998., završio osnovnu i srednju školu u Kulykovu, postao prvostupnikom teologije na Teološkoj bogosloviji u Ivano-Frankivsku, a od 2020. do 2024. studirao teološke znanosti na Katoličkom orijentalnom kolegiju u Eistatt-Ingolstadtu u Njemačkoj. Zadnju godinu teološkog studija završio je na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove u Zagrebu. Za podđakona je zaređen 2023. po rukama vladike Petra Loze, tadašnjeg pomoćnog biskupa Sokaljsko-žovkivske eparhije, a godine 2025. vjenčao se s Roksolanom Sadovskom u grkokatoličkoj konkatedrali u Zagrebu. Za đakona je 12. studenoga 2025. zaređen po rukama vladike Milana Stipića na blagdan sv. Jozafata Polockog, biskupa i mučenika, u grkokatoličkoj konkatedrali sv. Ćirila i Metoda u Zagrebu. Na 34. nedjelju po Duhovima, u grkokatoličkoj konkatedrali sv. Ćirila i Metoda u Zagrebu, vladika Petro Loza za svećenika je rukopoložio đakona Svyatoslava Kotkevycha.

Na arhijerejskoj liturgiji s vladikom Petrom suslužili su vladika Milan Stipić, biskup križevački, o. Volodimir Kotkevych, otac ređenika i svećenik Sokaljsko-žovkivske eparhije, đakon Roman iz Ukrajine te svećenici i đakoni Križevačke eparhije. Uz o. Svyatoslava Kotkevycha za oltarom liturgijsko slavlje Velike Gospe su suslavili domaći župnik o. Aleksandar Hmilj, vikar Grkokatoličkog vikarijata u BiH i župnik u Prnjavoru o. Orel Zakaljuk, župnik u Banja Luci o. Miroslav Krnješin, župni vikar u Slavonskom Brodu o. Robert Čabraja, te vlč. Robert Farkaš, biritualac, župnik slavonsko-brodske župe sv. Leopolda B. Mandića.

U svojoj nadahnutoj propovijedi o. Svyatoslav Kotkevych je govorio o Mariji, Isusovoj majci, o njoj poniznosti, služenju i davanju drugima.

Božansku liturgiju svojim pjevanjem je popratio crkveni zbor župe Uznesenja Bogorodice na nebo iz Gornjih Andrijevca koju sačinjavaju pjevači i pjevačice, grkokatolici i rimokatolici, pod vodstvom Franje Ančurovskog i Karla Peha na zadovoljstvo velikog broja nazočnih vjernika čime je pokazana raznolikost i bogatstvo obreda Katoličke crkve. Liturgija je nastavljena prikazanjem darova, euharistijskom službom i pričesti pod obje prilike (kruha i vina), a završena obredom mirovanja – pomazanjem svetim uljem i podjelom posvećenoga kvasnoga kruha koji je posvećen na večernjoj s litijom prethodnog dana kada je blagoslovljeno i vino, ulje, pšenica.

Svi sudionici okupili su se potom u Društvenom domu u Gornjim Andrijevcima na bogatom slavonskom kirvajskom objedu, te u zajedništvu proslavili župni god uz ugodan razgovor i pjesmu.

Nikola Zastrižni

VELIKOGOSPOJINSKI DANI U BRODSKOM VINOGORJU

Pod geslom „Marija – sigurni znak nade!“ u župi Uznesenja Blažene Djevice Marije u Brodskom Vinogorju u Slavonskom Brodu od 6. kolovoza, na blagdan Preobraženja Gospodinova, pa sve do 14. kolovoza 2026. održavani su Velikogospojinski dani - molitvena devetnica Blaženoj Djevici Mariji na Nebo uznesenoj, uoči njezine svetkovine i župnoga goda (kirvaja) 15. kolovoza.

U sklopu Velikogospojinskih dana o. Aleksandar Hmilj, župnik župe Uzvišenja Časnoga Križa predvodio je već tradicionalnu, grkokatoličku, božansku liturgiju svetog Ivana Zlatoustog a suslužili su o. Andrij Luchyn, župnik župe Rođenja Presvete Bogorodice u Kaniži i o. Robert Čabraja kapelan župe Uzvišenja Časnoga Križa, Slavonski Brod, posluživao je podđakon Luka Mikić i ministranti. Po završetku svete

liturgije vjernici su u procesiji zajedno sa svećenicima otišli u crkvu i svi zajedno se pomolili pred kipom Djevice Marije.

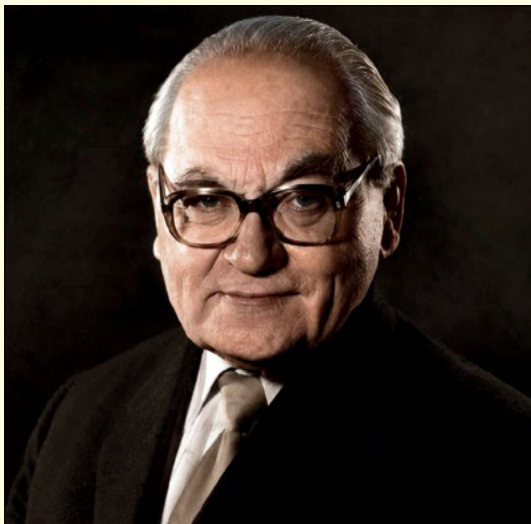
Božansku liturgiju svojim pjevanjem je popratio crkveni zbor župe pod vodstvom Karla Peha iz Gornjih Andrijevaca, na zadovoljstvo svih nazočnih čime je pokazana raznolikost a istovremeno i bogatstvo svete Crkve katoličke.

Inače Velika Gospa, također poznata kao Marijino Uznesenje, jedan je od najvažnijih blagdana u katoličkom kalendaru, a ujedno i jedan od najznačajnijih vjerskih događaja u Hrvatskoj. Slavi se 15. kolovoza svake godine i obilježava trenutak kada je Blažena Djevica Marija, prema katoličkom vjerovanju, uznesena na nebo dušom i tijelom. Ovaj blagdan ima duboki duhovni značaj za vjernike u Hrvatskoj pa i grkokatolike čije su crkve većinom i posvećene Blaženoj Djevici Mariji ili popularno Gospi. Mnogi vjernici smatraju ovaj blagdan prilikom za obnovu duhovne snage i traženje zagovora Djevice Marije. U Hrvatskoj je Velika Gospa neradni dan, državni blagdan, a tako je i u mnogobrojnim državama Europe i svijeta.

Nikola Zastrižni

NARODNI UMJETNIK UKRAJINE, DIRIGENT MYKOLA DREMLJUGA

Njegova je umjetnička djelatnost najsnažnije obilježila razvoj ukrajinske klasične glazbe i akademizaciju sviranja ukrajinskog narodnog instrumenta bandure

Nije imao vremena dovršiti svoju posljednju simfoniju. Ali uspio joj je dati naslov koji je postao njegov posljednji apel Ukrajincima – „Slava Ukrajini“.

15. srpnja obilježava se 109. godišnjica rođenja Mykole Dremljuge (1917.–1998.), skladatelja, učitelja, narodnog umjetnika Ukrajine i jednog od tvoraca moderne ukrajinske akademske glazbe.

Rođen je u Buturlinivki, danas dijelu Rusije, ali djetinjstvo je proveo u Ukrajini.

Prava ljubav prema glazbi pojavila se u djetinjstvu, kada je mali Mykola posjetio rodbinu u ukrajinskom gradu Vinnyci. Tamo se zaljubio u ukrajinske narodne pjesme. Kasnije se skladateljeva kći prisjetila da je upravo ukrajinsko pjevanje postalo izvor iz kojega je njezin otac cijeloga života crpio inspiraciju.

Njegova budućnost mogla se odvijati potpuno drugačije. Na očevu inzistiranje Mykola je upisao Kyjivski politehnički

institut. No jednoga je dana njegova djela čuo Levko Revucki, klasik ukrajinske glazbe. Nakon što je poslušao mladog skladatelja, bez oklijevanja mu je savjetovao da napusti tehničko obrazovanje i upiše konzervatorij. Ta je odluka odredila cijeli njegov život.

Mykola Dremljuga postao je prvi skladatelj u povijesti ukrajinske glazbe koji je napisao koncert za banduru i simfonijski orkestar. Time je otvorio novu stranicu u povijesti bandurske umjetnosti, a njegova djela i danas izvođe glazbenici u Ukrajini i inozemstvu. Upravo se njegova „Duma“ može čuti u kulturnom filmu „Izgubljena diploma“.

Tijekom života skladatelj je stvorio gotovo 150 velikih djela, stotine aranžmana ukrajinskih narodnih pjesama, filmsku glazbu te romance na stihove Lesje Ukrajinke, Ivana Franka, Pavla Tičine, Maksyma Ryljskog, Volodimira Sosjura i mnogih drugih ukrajinskih pjesnika.

Vrhunac njegova stvaralaštva bila je Simfonija br. 3 „U spomen na žrtve Holodomora 1932.–1933. u Ukrajini“, za koju je dobio Nacionalnu nagradu Ukrajine Tarasa Ševčenka. Bila je to glazba o boli naroda kojemu je desetljećima bilo zabranjeno o toj boli govoriti naglas.

Više od 50 godina Mykola Dremljuga predavao je na Kyjivskom konzervatoriju. Među njegovim učenicima bili su Oleksandr Bilaš, Ihor Poklad, Valentin Silvestrov, Ivan Karabic, Jevhen Stankovič, Lesja Dičko i mnogi drugi skladatelji koji su kasnije proslavili ukrajinsku glazbu u svijetu.

A posljednje djelo njegova života bila je nedovršena Sedma simfonija. Nije imao vremena dovršiti njezine posljednje stranice. Ali uspio je ostaviti naslov koji danas zvuči jednako snažno kao i na kraju njegova života: „Slava Ukrajini.“

Olga Kaminska

ЛІТНЯ ШКОЛА З ВИВЧЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ТА КУЛЬТУРИ 2026

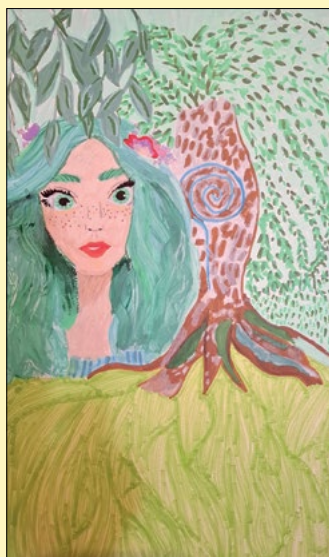
Художні роботи учнів Літньої школи з вивчення української мови та культури 2026 року на тему «Мавка — берегиня лісу».

У своїх роботах діти відтворили образ Мавки — головної героїні легендарної драми-феєрії «Лісова пісня» видатної української письменниці Лесі Українки.

Через образ Мавки юні художники передали красу української природи, силу духу, щирість і незламність. Саме її устами Леся Українка промовила слова, які й сьогодні звучать особливо символічно:

«Ні! Я жива! Я буду вічно жити!

Я в серці маю те, що не вмирає».

Ljetna škola 2026.